

Orosházi HARANGSZÓ

XVIII. évfolyam 2. szám · 2011 pünkösdje

Jöjj, égi szent láng!

Az újszövetségi Szentírás ötödik könyve az Apostolok Cselekedete. De kik voltak az apostolok? Jézus 12 tanítványa, akik ugyanolyan emberek voltak, mint mi.

Simon Péter. Ő szólal meg a tanítványok közül a legtöbbször, hol jól, hol rosszul. A Galileai tenger (tónak sem nagy) víztükrén éjjelente kivetette a hálóját, mert nappal nem volt érdemes halászni. Pedig kellett a mindennapi kenyér miatt, a családban sok az éhes száj. S egyszer csak egy furcsa ember ott állt a víz partján. Ő sem értette egészen, de a tanítványa lett. Mélységesen mély titok, hogy mi történt Péter szívében, amikor követni kezdte Jézust. Nem, ezt józan ésszel nem lehet megérteni.

András testvére Péternek. Halász. Szavát se halljuk, de jelen van. Mi történt a szívében, hogy elindult Jézust követni? A szóltan András Jézus követője lesz. Talán Péter miatt? Aligha, szakíthattak volna. De nincs benne Jézus bizalmi belső körében. Nem, ezt józan ésszel nem lehet megérteni.

János a szeretett tanítvány. Még gyerekek, talán nem is pelyhedzik az álla, a szakállas férfiak között mosolyt fakaszthatott mutáló hangja. De komoly gyerek. A főpap ismerőse, rokona? Ki tudja. A passió zavaros éjszakáján bemehetett a főpap palotájába. Jézus mellett látta a csodákat és ismerte az előkelőség palotájának hangulatát. Hogy került Jézus mellé? Hogy lett belőle a „szeretett tanítvány”? Evangéliumában egyszer se mondja ki a saját nevét.

Jakab sem bőbeszédű, de Jézus különleges megtiszteltetésben részesítette: Péter és János mellett őt hívta magával a megdicsőülés hegyére, amikor napnál is szikrázóbban ragyogott a világ világossága. Testvérelével együtt heves természetű,

egyszer Jézus le is inti őket, hogy veszedelmes lélek lakik bennük, és az nem jó.

A többi tanítvány? Ne feledkezzünk meg Lévi Mátéről, a vámszedők munkatársáról, akinek a bőre alatt is pénz lehetett, ha úgy szorgoskodott, mint a törpe Zákeus. Pénzeszacskók közül felállni és egy mezítlábas vándorprédikátorhoz csatlakozni? Ki érti ezt? Egészen biztosan nem egérlukas vályogviskóban lakott, egy kis luxust megengedhetett magának. S ott hagyja a pénzt, a jólétet, és hogy félve tisztelik? Kiköpnek mögötte, de ő nem látja, végül is a szegények titokban irigylik a könnyedén szerzett jólétért. S követi ezt az egy felöltös Jézust! Ki érti ezt?

Fülöp, aki látni szeretné az Atyát, még érthető. Ő Istent akarta látni. Nem számít, hogy a Napba sem tudna nézni, de az Istent látni akarja. S ő az, aki Natanaelt hívja, akinek nem volt jó véleménye Názárettről. S Jézus követői lesznek és maradnak.

S még vannak néhányan, akikről nem tudjuk, hogyan kerültek Jézus követői közé. Ő hívta őket, indultak utána. Miért voltak Jézus mellett? Ezt ma sem tudni.

S aztán még az ég is leszakadt. Az utolsó vacsora hangulata is furcsa volt egy kicsit, Jézus tanítványainak poros lábát mosta és törölgette, közben tanította őket az egymáshoz való viszonyulásra. Aztán azok a rejtélyes szavak kenyérről és borról. Kicsit elfogódottan énekelték a zsoltárokat, majd kimentek az Olajfák hegyére. Éjszaka pihenni kell, még egy ideig jól is esik bizalmas baráti légkörben beszélgetni a csillagos ég, s az olajfák halcan suttogó lombjai alatt. Jézus kérte, hogy virrasszanak vele. Miért? Mi történt? Készül valami? Júdás, az Iskáriótes hol van? Lárma: arámi, görög és latin szavak keverednek az éjszakában, fáklyák imbolyognak fej magasan a fák között. Kik ezek? Mit akarnak? Rablók? Nekünk

amúgy sincs semmink, mert ha lenne, nem itt, az olajprés-kertben húznánk meg magunkat.

A letartóztatás gyorsan lejátszódott. Júdás csókja kizárta az esetleges tévedést. A következő 72 óra egy borzalom volt. Jézust megölték. Ők – János kivételével – a kereszt közelébe sem mertek menni. Mindennek vége. Elég. Ennyi. Szép volt, de vége. Borzalom. Meneküljünk! Fusson, ki merre lát! Ezek a római katonák nem ismernek irgalmat, s a főpapak hatalmas megkérdőjelezhetetlen. A szent epizódnak vége. Sír és nehéz kő.

De mi ez? Hogy? Feltámadt? Mit beszélsz? Igen, látni, itt áll. Eszik a sült halból és egy kis kenyeret tör hozzá. Udvariasan kínálja a kimerült tanítványokat. Csak Péternek kell dadogva felelnie az egylényegű, de háromszor feltett kérdésre. Ők zavarodottan nyelik a finom sült halat, és mintha a kenyér se lenne annyira száraz, mint lenni szokott. Már tíz napja. Már húsz napja. Nagyon jó vele találkozni. Vele. Semmit nem értenek, de nagyon jó. Ötven nap. Miért hagy el minket? Ez így nem lesz ám jó. Küldés, de ebbe a pokoli világba? S a tompaság, üresség, félelem, elhagyatottság. Az eget kémlelik.

Mégis megtörtént a csoda, a kiszámíthatatlan. Jött az égi szent láng. Mintha sebesen száguldó szél zúgna, és a különös tüzes nyelvek kiégetik a gyávaságot, kétséget, félelmet, riadalmat, szorongást a szívükből. Isten Fia, Jézus él! Elküldte a Lelkét. Ők pedig már életüket sem féltik, tudják, hogy mit kell mondaniuk. Mert eljött az égi szent láng.

Olyanok voltak, mint mi. Emberek, egyszerűek, bonyolultak. De ez az égi szent láng még minket is átforgalmazhat. Így legyen minden Jézus-követőnek áldott pünkösdünnep!

RIBÁR JÁNOS

„Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai”

„Áldott szép pünkösdnek gyönyörű ideje...
Te nyitod rózsákat meg illatozásra,
Néma fülemüle torkát kiáltásra,
Fákat is te öltöztetsz sokszínű ruhákba.”

Ahogy annak idején Balassi Bálintot versírásra indította a tavaszi virulás, a természet ébredése ma ugyanúgy megérinti és gyönyörűséggel tölti el az embert. Ámulatba ejt, ahogyan néhány nap alatt színes virágok, a zöld számtalan árnyalatában pompázó friss lombok váltják fel a szürkéséget. Árad az illat mindenfelé. A teremtés csodája szinte mindenkit elbűvöl.

„Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. A föld még kietlen és puszta volt, sötétség volt a mélység színén és Isten Lelke lebegett a vizek fölött.” [1Móz 1,1]

Az Úristen a kietlen, sötét semmiből hozta elő a világmindenséget, és helyezte bele az embert. Életnek lehetőségét lehelte bele, így lett a legcsodálatosabb teremtmény: élő lélekké. Lélek... milyen mélységes és egyben magasztos fogalom... bennünk van, mégis szinte alig ismerjük. Nem ismerjük önnön lelkün-

ket... Nem ismerjük fel a Szent Lélek útmutatását.

Pedig ha hallgatnánk rá, ha követnénk tanácsait, szeretet, türelem és békeség lenne minden emberi kapcsolat alapja. Képességeit mindenki a legjobban, a legjobbra fordítaná. A közérdek megégyezne az egyes emberek érdekével és minden fejlődés az egész emberiség javát szolgálná. Más rovására senki nem kívánna boldogulni... Földünk a boldogság bolygója lehetne... Gyermeteg ábrándozás? Mesés álomkergetés? Lehet...

A modern kor embere nem a lélek csendjét keresi, sokkal inkább a világ zaját. A lélektelen robot, az anyagi javak hajhászása, s ami még ennél is rosszabb, a lelketlenség: a gyengék, sikertelenek, lemaradottak kíméletlen eltaposása, a durva erőszak terjed mindenfelé. A vad zsvajban nem halljuk meg a Lélek halk szavát...

Hivatalos ünnepeink közül eltűnt nagypéntek, Jézus szenvedésének és értünk vállalt kínhalálának emléknapja. Évtizedek óta közönséges hétköznapnak minősül. Kevesen, ők is nehézségek árán jutnak el ezen a napon a templomba. Pe-

dig nagypéntek nélkül nem ünnepelhetjük méltó módon a feltámadást. A szenvedéstörténet kegyetlen borzalmának átélése elengedhetetlen az üres sír csodájának, a feltámadás boldog bizonyosságának megértéséhez.

Jézus, mennybemenetele előtt tanítványainak megígérte a Szent Lélek eljövését. Ez a nap, a mi Urunk Jézus mennybemenetelének napja manapság ugyancsak nem tartozik a munkaszüneti napok sorába. Szürke hétköznap ez is, pedig a Szent Lélek kitöltésének – pünkösdnek – megszentelése, méltó megünneplése az ígélet ismeretéből nyeri értelmét.

Isten élő, szent Lelke ma is munkálkodik közöttünk. Ha figyelünk, hallgatunk szavára, életünk tartalmas, gazdag és gyümölcsöző lehet. Nem a magunk erejéből, csakis a Lélek ereje által! Csak úgy, ha hagyjuk, hogy vezessen, irányítson akaratára szerint. Hogy Isten fiai legyünk, ne e világ rabszolgái! Az ígélet várományosai. Isten gyermekei, akiket az Ő lelke vezérel.

FÜRST ENIKŐ

„Először lépek oltárodhoz”

Mostanában egyre többször gondolkodom arra az időszakra, amikor Isten kegyelméből én álltam, állhattam templomunk oltára előtt, hogy megvalljam hitemet, és először részesüljek az Úr szent vacsorájában. Nyilvánvalóan a személyes érintettség az oka annak, hogy gondolataim ezen alkalom körül járnak, és több évtizedet átívelve, ma is élénken felidéznek a múltat. Miért éppen most gondolkodom vissza? Két oka van. Egyrészt az a csodálatos isteni kegyelem, hogy elsőszülött unokám a konfirmandusok között van, a másik ok egyszerű számmisztika, ugyanis jövő évben lesz 50 éve, hogy mi 38-an, az orosházi evangélikus gyülekezet konfirmandusai felkészültünk a vallástételre, és az ünnepélyes istentiszteleten a gyülekezet felnőtt tagjaivá válhattunk. Ez az évforduló közös emlékezésre, együttlétre, hálaadásra hív. Jó lenne újra együtt lenni mindazokkal, akik akkor Jézus Krisztus mellett döntöttek, és elfogadták az azóta is naponként megtapasztalt megváltó szeretetét. Készüljünk már most a találkozásra Vele és egymással!

A felkészülés része lehet, hogy felidézünk azokat az emlékeket, melyek a majd fél évszázaddal ezelőtti konfirmáció kapcsán bennünk élnek. Ezúttal én is megteszem ezt, mégpedig nyilvánosan azért, hogy felrázzuk magunkat és egymást az emlékezés, emlékeztetés segítségével.

Emlékezzünk! Fogadalmat tettünk – nem akárkinek, hanem magának az élő Istennek –, amely bármikor számon kérhető. Egyúttal a fiatalabb korosztály számára lehet tanulságos is az egykori konfirmálás felidézése, melynek az az üzenete, hogy mi sem voltunk mások, sem különben, sem jobbak, mégis megkaptuk a kegyelmet, s nem azért, mert megérdemeltük. Csupán csak elfogadtuk.

Tudjuk, megtanultuk, hogy a konfirmáció latin szó, amely megerősítést jelent. Megerősítését annak a hitvallásnak, melyet keresztelezésünk alkalmával szülein, keresztszüleink tettek. Van a megerősítésnek egy másik, mélyebb értelmezése is. A konfirmációra készülő fiatal a felkészülés során olyan lelkierőt kaphat, amire

a felnőttként élt keresztyén életben szüksége lesz. A legfontosabb és leginkább erőt adó az első alkalommal megélt úrvacsoravétel, annak áldása, megszabadító, felszabadító csodája.

Istennek hála, szüleim, keresztszüleim betartották a keresztelesemkor tett fogadalmukat. Isten áldja őket ezért is haló poraikban! Keresztyén családban nevelkedtem, boldog gyermekkorom volt annak dacára, hogy az egyház üldözése, a hívő emberek kigúnyolása velejárója volt annak a kornak. Ösztönösen éreztem, hogy az igazság az, amiről otthon és a templomban hallok. Nem zavart meg az úgynevezett „kettős nevelés”, amit a mi korosztályunkra rásütöttek. Nem voltam ezzel egyedül. Azokban az időkben évenként 40 körüli létszámú konfirmanduscsapat állt az oltár előtt.

Elérkezett hát az az idő, amikor a hit dolgában saját lábamra kellett hogy álljak, és szüleim után most már magam is felelősen döntsek Jézus Krisztus követése mellett.

Elkezdődött a konfirmációs felkészítés

tés. Akkor nem kellett „gyűjteni” a konfirmandusokat. Édesanyám ment, és fogadalmához híven feliratott a csoportba. Így tett a többi szülő is. Lehet, hogy egy-két eltévedt báránynak utána is mentek a lelkészek. Közel egy tanítási évig minden szombat délután ott voltunk a gyülekezeti házban lévő lelkészi hivatalban (mostani levéltár). Nem nagyon férünk, de nem volt bővebb helye akkor az egyháznak. Eszünkbe sem jutott hiányozni vagy késni. Egyik társunk az úttörőrsi gyűlésről úgy rohant és esett be az utolsó pillanatban, hogy még a vörös nyakkendőt is a nyakában felejtette. A többiek szóltak neki, hogy talán inkább vegye le. Az is jellemző volt, hogy az iskolai programokat szándékosan ütköztették az egyházi alkalmakkal. Ilyen időket éltünk.

Fürst Ervin nagytiszteletű úr készített bennünket a konfirmációra. A másik csoporttal Koszorús Oszkár esperes úr foglalkozott. Ervin bácsi szigorú, nagy tudású, rendkívül jólelkű ember volt. A tiszteletet, szeretetet a nélkül kapta meg, hogy azt elvárta volna. Ma sem tudom megfejtetni, mi volt a titka. A felkészítő foglalkozásokon tanultunk, énekeltünk, imádkoztunk, és nem volt számunkra unalmas, mert a lelkész olyan érdekesen beszélt, hogy minden alkalommal tele voltunk élménnyel, és közben szinte észrevétlenül megértettük a lényegét. Hogyan lehet egy kiskamasszal elfogadtatni, hogy ő is bűnös, hogy ő is rászorul a bűnbocsánatra, amit alázattal el lehet fogadni Isten kezéből? Ezt én saját magamon megtapasztaltam. Így utólag értem meg az akkor történeteket. Konfirmációm előtt elrendeztem apróbb vitás dolgomat egyik osztálytársammal. Jó érzés volt megbékülni, megbocsátani.

Fürst Ervin nagytiszteletű úr életében is határkő volt a mi konfirmációnk. Mi voltunk az utolsó konfirmanduscsoportja, mivel az akkori politikai hatalom nyomására „leparancsolták” a szószékről, nyugállományba küldték. Könnyes szemmel vett búcsút tőlünk.

Otthon szüleim is gondoskodtak a nagy eseményre való méltó felkészülésről. Ez külsőségekben és lelkiekben is megnyilvánult. Nagylányos, fehér kosztümöt kaptam – Édesanyám munkáját dícsérő rakott szoknyával. Édesapám, aki cipésmester volt, saját kezével készített számomra gyönyörű hófehér ünnepölt. Annak ellenére, hogy szegény világot éltünk, a lányok mindannyian új fehér ruhát, a fiúk sötét öltönyt – legtöbbször életük első öltönyt – kaptak az ünnepi alkalomra. Ez is jelezte, hogy minden családnak milyen fontosnak tartotta ezt az ünnepet.

A lelki felkészítés még nagyobb hangsúlyt kapott. Sokat beszélgettek velem az otthoniak, főleg Édesanyám a hitbéli dolgokról. Lehet, hogy most ebben az engedékeny korban keménynek tűnnek a szavak, de bizony azt tanította, hogy Úrvacsorát csak az vehet, aki felkészült arra úgy, hogy azt hittel veszi, őszintén megbánta bűneit és nincs harag a szívében. Nálunk a családi szokás az volt, hogy úrvacsorás istentisztelet előtt bocsánatot kértünk egymástól, megcsókoltuk egymást, így indultunk a templomba. Ez történt számomra első alkalommal a konfirmációm előtt is.

Elérkezett a nagy nap. A rendben megtartott vizsgatételt követően vasárnap boldog büszkeséggel sorakoztunk lelkészeink után, hogy a déli bejáraton ünnepélyesen bevonuljunk a feldíszített templomba. Ilyenkor is, mint akkoriban minden ünnepen, zsúfolásig telve voltak a templompadok. Felemelő érzés volt, s én valami szent kábulatban éltem végig az istentisztelet eseményeit. Megvallom őszintén, hogy konkrét dolgokra nem emlékszem. Az ősi liturgia azóta sem változott, ma is ugyanaz. Az úrvacsora vételekor nagyon izgultam, annak áldását csak később éltem, értettem meg. Jézus Krisztus akkor és ott úgy ölelt magához, hogy én fel sem fogtam. De magához ölelt, és azóta sem enged el.

Azóta még volt néhány emlékezetes konfirmációs ünnep az életemben. Gyer-

mekeink konfirmációját még Édesanyám is megérhette. Súlyos betegségből épült fel arra az alkalomra, és lelke megnyugodott unokái hitvallását hallva, hogy jó helyen tudhatja őket. Ezt éreztem én is. Keresztyén nevelésük ezzel ugyan nem fejeződött be, de ettől kezdve a felelősség megosztódott, és az ő vállukra is került. Meghatott hálát éreztem Isten iránt. Hasonló érzések töltöttek el akkor is, amikor evangélikus iskolánk első konfirmandusai az oltár elé álltak. A könnyeimmel küszködtem, és közben nagyon hálás voltam Istennek, hogy annyi küzdelem után sikerült őket Jézus Krisztushoz terelni. Ezután már az ő esetükben is a felelősség első sorban az övék: hol töltik az életüket, majd az örök életüket – Krisztustól távol vagy Vele.

Mire ez az írás megjelenik, az idei konfirmáció ünnepi istentisztelete után vagyunk. Mégis aktuálisnak érzem, hogy befejezésül megszólítsam mindazon fiatalabb és idősebb testvéreimet, akik bárhol és bárhol konfirmációs fogadalmat tettek.

Először is Isten áldása kísérje azokat a fiatalokat, akik a közelmúltban térdeltek az Úr oltára előtt. Evangélikus Énekeskönyvünk soraival bátorítom őket: *„Meghallgatta foháskodásod! Indulj, lépj bátran, kis sereg! Kit Isten Lelkével megáldott, A hit harcában nem remeg. Elszántan küzd, s ha célba fut, Jézus nyújt néki koszorút!”* [EE 300]

Végül szeretettel kérek mindenkit, ne hagyjuk el egyházunkat és annak fejét, Jézus Krisztust. A szent fogadalom örökérvényű, nemcsak egy tetszés szerint értelmezett időszakra vonatkozik. Az Úr Jézus sem hagy el minket, hűsége mindenkit hűségre hív: *„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”* [Jel 2,10] Ez az ige áll konfirmációs emléklapunkon.

JANTOS ISTVÁNNÉ
aki 1962-ben
Keresztes Ilonaként
konfirmált

Könyvet írt a kisfiú, aki járt a mennyországban

Különös, túlvilági élményben volt része Colton Burpónak, miután félrediagnosticsztizálták az orvosok a vaskbélgyulladását. Az akkor négyéves fiú végül a klinikai halál állapotába került, ami után visszatérve azt mesélte, a mennyországban járt. A megdöbbenett szülőknek elmondta, hogy találkozott Jézussal és a dédapjával, valamint a soha meg nem született nővérével is, akivel édesanyja az ő születése előtt egy évvel vetélt el. Ami ebben a legkülönösebb, hogy anyja vetéléséről senki sem mesélt Coltonnak.

„Nagyon különleges pillanat volt, amikor elmondta, találkozott a nővérével” – mesélte az apa. A szülőket Colton azzal győzte meg teljeseen, amikor elmesélte: látta őket, ahogyan érte imádkoztak. „Még a feleségem sem tudta ilyen részletesen leírni, hogyan imádkoztam”.

A család úgy gondolta, nagyszerű lenne, ha mindenki tudna arról, hogy szeretteink várnak ránk, és ezért Colton beszámolója alapján megjelentettek egy könyvet. A ma már 11 éves Colton mennybéli élménye azóta olyan népszerű lett, hogy a könyv már hetek óta vezet a New York Times bestseller-listáját is.

(Forrás: Internet Life News, 2011. március 24.)

Jézusról a kocsmában

Egyik vasárnap igen megcsappant a templomlátogatottság, szinte alig voltunk tizenöt fölött, amire azt mondják viccesen, illetve egyszer azt mondták, hogy többen vannak a kocsmában, mint itt. Mindjárt átmegegyek, és ott fogok prédikálni, gondoltam magamban. Aztán elképzelttem, hogyan is csinálnám. A füstös kocsmában csak a plazmatévé panorámi-
kus monitorja világított. Páran lehettek fogyasztók, imitt-amott egy-egy hangosabb szó is elhangzott. Egy Bucegi sört kértem, poharat is hozzá, aztán leültem a tévével srégvizaví egy székre. Unottan bámultam a focimeccset, mert nem ismerem a csapatokat, nem is értek a focihoz. Valaki odaült mellém. Kivel tart? Kérdezte. Fel sem néztem, úgy válaszoltam: a kékekkel. A kékek a pirosakkal játszottak, valami ilyen szintem megy nálam a foci. Jó csapat. Hörgött az arcomba egy középkorú férfi, akinek leheletéből éreztem, hogy egy monopol és minimum egy sör után van. Vizenyős, savós színű szemekkel meredt rám, talán arra kereste a választ, mit is keresek én itt a kocsmában, talán valami egyebet akart kérdezni, majd végül is tekintete a Bucegi sörre esett és a pohárra, hiszen nem szokás pohárból inni a sört, csak üvegből, mert az a vagány. A poharat csak az urak használják. Gondolhatta. Kér egy pohárral? Kérdeztem. Neeeeeehhmm. Köszönöm. Mondta és a kezében levő sörre mutatott. Nekem van. Csak a poharat nézte? Igen. Bólintott. Olyan úri dolognak találja? Megint bólintott. Pedig nem vagyok úr. Nekünk, keresztényeknek, tudja, egy urunk van, és az Jézus Krisztus. Mindig is mondom, amikor azt hallom, hogy egy asszony úgy beszél a férjéről, hogy „az uram”. Erre felkapta a fejét. Én a poharamba kortyoltam. Mintha üvegpohár tört volna szét a cementpadlón, úgy csengett Jézus Krisztus neve a kocsmában. Megint belebámultam a plazmába. Nem szólt semmit. Tudja, én is hívő ember vagyok. Mondta. S tekintete összetalálkozott az enyémmel. Tudom, feleltem. Azért vagyunk itt. Áhh, nem érti ezt maga! Sőhajtott és beleivott az üvegbe. Én nem szoktam Bucegit inni. Mert? Nem szeretem. De a Buceagit ismeri? (Eredetileg Bucegi az is, vagy később Carpati, csak becézték.) Pillanatra meghökkent, ahogy az ismerős szót hallotta, de nem sör, hanem valami más, de mi is? Isterem. Felelte. De még nem tudta hová is tegye a kifejezést. Segítettem. Emlékszik, a régi teherautó. A csőrös, sötétkék. Hát persze! Kiáltott fel, s örömeiben megveregette a vállam, mintha kis-

pajtások lettünk volna. Hogyne, már az anyatejjel magamba szívtam, hogy kell vezetni meg szerelni. Felcsillant a szemem. Persze, volt benzines is belőle, de ott, ahol én voltam katona, még dízel változata is volt. Egy hatötvenes traktormotor volt benne. Azt hiszem, szovjet mintára másolták le. De erre már nem emlékszem. Jaj, mennyi napraforgót meg búzát hordtam én avval! Sokat vezettem olyat. Tudja, még a kollektív idején. Emlékezett vissza. Mosolyogtam. Hagytam, hogy beszéljen. Maga traktorista? Igen. Az vagyok már vagy Isten tudja hány éve. Örülök, hogy összetalálkoztunk. Igen? Igen. Feleltem. Tudja, a fiam az olyan kíváncsi természetű, és egy alkalommal mezőgazdasági gépek mellett mentünk el és megkérdezte, hogy az mi. Mondom, szénaforogató. És az ott mi rajta? Kardántengely. És az mire jó? Hát, azt egész pontosan nem tudom, de azt viszont igen, hogy miért nevezik kardántengelynek. Megelégedtem avval a válasszal. Tudja, kezdtem, én

nem tanultam gépészetet. Kevés mechanikai ismeretem van. A Buceagról jut eszembe, hogy annak is volt az alján egy kardántengely, ami hátul egy dobba futott. Amikor gyerek voltam, mindig nagy érdeklődéssel figyeltem, ahogy a kardán forog, és ott, abban a titokzatos dobban valamit csinál, de nem tudtam, hogy mit. Később elmondták, hogy az a kiegyenlítő, vagyis differenciálmű. Ahogy a szakik mondják. A motor tengelyét összeköti a hátsó tengellyel a kardán. Mert ott hátul is kell ám az erő. Kell összekötőnek lennie. Még jó, hogy van Összekötő. (A beszédben ugyan nem lehet nagybetűt érzékeltetni, de igyekeztem nagyobb hangsúllyal mondani az Összekötő szót.) Amikor az autó fordul, akkor a belső kerekek szinte állnak, vagyis kevesebb utat tesznek meg, mint a külsők. A kiegyenlítő átteszi a motorról a nyomatókat a kerekre, és kiegyenlíti, hogy a nyomatók ugyanakkora maradjon, a fordulatszám viszont különböző. Belekortyoltam a sör-

be. Közben a traktorista bólogatott. Csak tud akkor valamit a mechanikáról. Csak vázlatosan. De elég is, gondolom, nem kell nekem mindenhez érteni. Tudja, erről a kardánról jut eszembe, meg a kiegyenlítő szerkezetéről, hogy végül is maga említette, hogy hatötvenes motor van benne, de mit ér a lóerő, ha nincs a kerekeken? Erre való a nyomatók. Én is ezt szoktam mondani. Mit ér a nagy, erős hit, ha nincs a kerekeken, ha nincs az életbe applikálva? Szándékosan használtam ezt a félromán kifejezést. Most már derengett, miért is beszélek Buceagról, kardánról, kiegyenlítőről. Maga mondta, hogy hívő ember. Nem igaz? Bólintott. Olyan, mint amikor beindítjuk a traktort, a motor jár, de egyelőre nem sok hasznát veszünk, mert a kerekeket nem forgatja, míg nincs a sebességváltó üzemeltetve. Sebességbe rakva. Mondtam hétköznapi nyelven. Tudja, most pünkösd jön. S a sörösüveggel a templom felé mutattam. Ott minálunk. És azt ünnepeljük, hogy Isten a Szentlelket elküldte nekünk. Vagyis mondjam úgy: sebességbe akar rakni bennünket, hogy ne csak a motor járjon, hanem a kerekek is forogjanak. Forduljanak. Tudja, Jézus Krisztus szeretne a kormánynál ülni. Bólogatott. Mit csináljunk, ez van. Sőhajtott. Mit csináljunk? Ismételttem meg a kérdést. El kell engedni a kuplungpedált és elindul. Nem nyomni kell, erőlködni, hanem a kuplungpedált visszaengedem, ez igazán nem megerőltető. Hagyom, hogy Isten szeressen. Mosolygott. Kicsit zavarta ez a traktoros hasonlat. Megittam a sörömet. Kezet nyújtottam. Szóltanul szorította meg a kezem, csak én mondtam búcsúzóul, hogy Isten áldja. Isten neve ugyan gyakran van itt emlegetve ezek között a falak között, de nem ebben az összefüggésben. Ezt én is tudtam. A traktorista másnap felült a hatötvenesre. A kocsfeljárón hörgette a dízel néhány percig, mögötte, mint valami óriáspók, a permetezőszerkezet csápokra emlékeztető karjai. Mielőtt felengedte volna a kuplungot arra gondolt: lehet, hogy bolond ez a pap egy kicsit, de azért érdekes, amit mondott. Azzal gázt adott és fekete füstfelhőt hagyva maga után kiment a földekre.

HORVÁTH CSABA
evangélikus lelkész
(Fazekasvarsánd)

**ÁLDOZATI VASÁRNAP
2011. JÚNIUS 12-ÉN!**

ÁLDOZATI VASÁRNAP HARANGJAINKÉRT 2011. június 12-én, pünkösöd vasárnapján

Az Orosházi Evangélikus Egyházközség Presbitériuma és Képviselő-testülete

ÁLDOZATI VASÁRNAPOT

hirdet meg nemes célra: a sok használat miatt elnémultak harangjaink,
csapágyat kell cserélni, felújításra szorulnak.

Az ajánlatok 1,5-1,7 millió forint közötti összegre szólnak, ehhez kérjük mindenki rendkívüli segítségét. Adományait 2011. június 12-én vagy június 13-án, a 10.00 órakor kezdődő istentisztelet alkalmából az oltár elé állított asztalon legyenek szívesek elhelyezni. Természetesen köszönettel vesszük azt is, ha valaki korábban vagy utána adja be, juttatja el adományát a Lelkeszi Hivatalba.

A 2011-es esztendő igéjével köszöntjük minden Kedves Testvérünket:
„Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.” (Rm 12,21)

Szeretnénk, ha újra szólának a harangjaink!

Az egyházközség vezetősége

Múltidéző

Egy fénykép ürügyén próbálok szavakba, mondatokba terelni gondolataimat. Egy régi tablókép keretbe foglalt reprodukcióját szeretném újra bemutatni az olvasónak, amely egy ideje az evangélikus gyülekezet levéltárában vendégeskedik, akár csak jómagam, amikor éppen a kutatóasztal mellett foglalkok helyet.

Az említett csoportképen az evangélikus egyház hivatalnokai láthatók, akiket a templom 100 éves jubileuma (1886) idején örökített meg a fotográfus. Ez a felvétel, ha megjelenik az Orosházi Harangszóban, nem először kerül az érdeklődők szeme elé, mivel Veres József Orosházáról szóló ismert könyvében (*Orosháza. Történeti és statisztikai adatok alapján 1886*) már közzétette, de hát ennek is 125 éve. Ezt követően könyvének második kiadásában (1934), valamint az első kiadás 100. évfordulójára (1987) a Bibliotheca Bekesiensis sorozatának 28. kötetében (3. kiadás) szintén szerepel a felvétel, akárcsak az Orosházi Evangélikus Egyházközség részére készített 500. sorozaton kívüli példányban, de mindenkor a nevek kép alatti felsorolása nélkül.

Veres József könyvének első, 1886-os kiadása a leggazdagabb, tizenhét egészoldalas melléklettel jelent meg. Ebben a kiadásban a község elöljárósága, az Ipartestület elöljárósága, az evangélikus egyháztanács két különböző időszakból való csoportképe is helyet kapott.

Levéltári forrásokból tudjuk, hogy az evangélikus egyháztanács kezdetektől fogva közös tanácskozást tartott a község elöljáróságával a község tanácstermében, egészen 1862-ig. Az 1862. május 21-én kelt jegyzőkönyv egyik passzusából a változtatás okára is fény derül: „Mivel a presbitériális ülések újabb időkig a helység házánál szokott tartása a helység érdemes elöljáróit ügyvitelükben tartóztatta, az egyház tanácskozásainak illetéktelen kihallgatása pedig az önkormányzat tisztaságának meg nem felel.”

„Végeztetik: hogy a jövőben a presbi-

tériális gyűlések a helybeli reáliskolában tartassanak olyformán mégis, hogy azokra a helység érdemes elöljárósága meghívassék.” A tablókép végül is hasznos kitérőhöz, az egyháztanács közel 150 év előtti anyagának megismeréséhez vezetett.

Visszatérve eredetileg vállalt feladatomhoz, hogy a levéltárban őrzött tablóképet bemutassam, következzen az evangélikus egyház 125 év előtti hivatalnokainak csoportképe, ezúttal neveik felsorolása mellett.

VERASZTÓ ANTAL

Bottánzski János, Podsztralen György, Pandur Pál, Tomcsányi József, Brósz János, Keller József, Erős Sámuel // Csonka János, Kovács István, Supkégel István, Bertalan István, Jankó György, Kocsondi József, Rédei Ritter János, Varga István, Sass István // Kovács János, Gólián Mihály, Tavaszi János, Harsányi Sándor, Veres József, Klár Béla, Freitag János

Gyöngyösi Vilmosra és Molnár Imrére emlékezünk

Erős vár a mi Istenünk! Tisztelettel köszöntöm az evangélikus gyülekezet minden jelenlévő tagját, kedves vendégeinket! Ismét itt állunk egyháztörténeti emlékparkunkban, Orosháza város és az evangélikus egyházközség alapításának évfordulóján. Először 1994-ben, a 250 éves Orosháza életre hívásakor gyülekeztünk össze és helyeztük el az ősök emlékét idéző márványoszlopot. Ma, az újratelepülés 267. évfordulóján, az istentisztelet után pedig azért jöttünk ide, hogy tizenhetediként beiktatott egykori lelkészünknek, Gyöngyösi Vilmosnak és Molnár Imre tanítónak emlékkövét avassuk fel. Az idei esztendőben, a városalapítás napján, április 24-én van húsvét, felmadárdás ünnepe, ezért egy héttel előbb, ma, virágvasárnapon gondolunk hitüket védő evangélikus elődeinkre.

Az első Orosházát az 1241-es tatárjárás pusztította el, a második 1595 körül lett néptelen, majd másfél évszázadig lakatlan pusztasággá vált ez a vidék.

A megyenagyságú birtokot báró Haruckern Ferenc, Békés vármegye főispánja örökölte, aki toborzóbiztosaival csak egy nemzetiségű és egy vallású munkacéret keresett földjei megművelésére. Így volt ez Orosháza esetében is.

Veres József, régi jeles esperes-lelkészünk, a legnagyobb magyar falu krónikájának avatott írója és alapos ismerője az 1882-es Orosházi Újság hasábjain közzétette *A mi apáink* című írását, amely arról szól: 1743 őszén az evangélikus vallásuk miatt sanyargatott Tolna vármegyei Zombán élő magyarok miként készülődtek elhagyni lakhelyüket, hogy aztán 1744. április 24-én megalapítsák Orosházát. A korabeli állapotok érzékeltetésére Veres József írásából idézem az egyik idős bölcs ember szavait: *„Hagyjuk el ezt a mi mostani falunkat, ha fáj is szívének, keressünk új hazát, ahol ha megtesszük kötelességünket a földesúr, a haza irányában, legyen szabad megtennünk a mi jó Istenünk irányában is. Csak találunk széles e magyar hazában helyet, ahol tanyát verhetünk. A munkától egyikünk sem fél, a becsületes életet eddig is gyakoroltuk: szorgalmas, becsületes ember megél mindenütt Isten áldása után. Költözünk más földesúr birtokára, aki testünkkel együtt nem akarja lelkiismeretünket is lekötöni. Szabad jobbágyok vagyunk... S amint föl-emelkedett helyéről, meghatott arccal, villogó szemmel, felemelt homlokkal folytatta... Isten szavát hallom az ég zengésében, Istenem szavát értem lelkiismeretem szavában, s ennek az*

isteni szónak engedelmeskedve fogadom, hogy vallásomat sem csábítás, sem fenyegetés miatt meg nem tagadom. Elvohetik tőlem erőszakkal minden vagyonomat, üldözhetnek, keseríthetnek zaklatással, bemocskolhatják becsületes nevemet, elűzhetnek kedves szülőföldemről, ahol apám, anyám, testvéreim, gyermekeim tetemei nyugsznak, de hitem drágább mindennél. Inkább ragaszkodom vallásomhoz, mint birtokomhoz, inkább követem Istenemnek, mint az embereknek szavát, inkább vesztsem el a földet, mint a mennyországot. Isten engem úgy segítjen” – szöveg meghatotlan a házigazda, az áttelepülők egyik vezetője. S útnak indultak az evangélikus hitüket féltő zombai magyarok. Rájuk és az orosházi nép előtt mindig tekintéllyel bíró lelkészekre, tanítókra emlékezünk.

A 33. kő Gyöngyösi Vilmos lelkészünk emlékét idézi, aki Güttler Vilmosként látta meg a napvilágot, 1915. január 21-én, Miskolcon. Édesapja elesett az első világháborúban, édesanyja, kinek családi nevét később felvette, nevelte nagy szeretettel és gondossággal. Fiatal korában négy évre apai nagyszüleire került Sziléziába, ahol az evangélikus egyház ifjúsági munkája igen nagy hatást gyakorolt rá. A középiskola elvégzése után elhívást érzett a papi életpálya iránt. 1934-ben beiratkozott a soproni teológiára, ahol komolyan vette tanulmányait, 1939-ben végzett. Magyarbólyban, Győrben, Sopronban, majd Budapesten volt segédlelkész, 1941-től a budapesti német gyülekezet beiktatott lelkésze. Ugyanakkor Győrben házasságot kötött Farkas Judittal, s öt gyermekük született (Krisztina,

Vilmos, István, Béla és Judit). A második világháború idején táborigazgató is volt, majd 1945-ben megválasztották budapest-józsefvárosi parókusnak. Innen vezetett az útja Orosházára.

Kovács Andor 44 évi orosházi szolgálat után, 1946 nyarán visszaadta lelkét Teremtő Urának. A megváltozott körülmények között, az ereje teljében lévő Fürst Ervin igazgatólelkészre és az idősödő Horémusz Pálra hárult a szerteágazó papi munka. Az egyházközség vezető testületei úgy határoztak, hogy pályázat útján töltsék be a megüresedett állást. A 18 jelentkező létszáma a próbaszónoklatok, vizszalépések és a presbitérium döntése után három főre csökkent. A templomban megtartott lelkészválasztó közgyűlésen 1369 szavazatból Gyöngyösi Vilmos kapott 742, Kálmán Lajos 355, Nikodémusz János 272 voksot, így Gyöngyösi Vilmost – ahogy a korabeli jegyzőkönyv rögzítette – „életfogytig” választották orosházi lelkésznek.

Az alvégi parókia lelkészlakás céljaira teljesen alkalmatlan volt, ugyanis Kovács Andor esperes 1939-ben Zombai utcai saját házába költözött, a gyülekezet bére adta az épületet. Előbb a határőrség vezetői lakták, majd 1944 ősze után az evangélikus gimnázium internátust rendezett be, tantermet, tanári lakást alakítottak ki. Miután a felújítás akadozott – bár a gyülekezet sok pénzt összeadott és kölcsönzött az egyháznak – az új lelkész és családja a Győry Vilmos tér 1. sz. alatti épületben kapott egy háromszobás lakást.

A lelkésziktató ünnepi közgyűlést 1948. június 6-án tartották meg, zsúfolt templomban. Ordass Lajos püspök véggezte a beiktatást, mint írják, „lélekemelő ünnepség” keretében. Személyesen üdvözölte az új lelkészt dr. Keken András, a pesti egyházközség, dr. Mády Zoltán, az Evangélikus Missziói Egyesület nevében, táviratot küldött Darvas József újjáépítési miniszter is, aki sok szállal kötődött egyházközségünkhöz.

1948 nyara tragikus időszak volt, a gyülekezet anyagi helyzete állandóan romlott, a hanyatlás folytatódott. Államosították az evangélikus gimnáziumot, az egyházközség elemi iskoláit, ahova az 1947–1948-as tanévben 769 növendék iratkozott be. Örömteli eseményeket a Sréter Ferenc, Balikó Zoltán és a Józsa Márton által tartott evangelizációk jelentettek, amelyek megmozgatták a gyülekezetet.

Gyöngyösi Vilmos fontosnak tartotta a kiscsákói leányegyház gondozását, több ízben szót emelt a takarékoság mellett. Az egyre növekvő köztartozások ki-egyenlítése céljából a kedvező kamatozású ökumenikus kölcsön felvételét ajánlotta. Miután a kötelező egyházi adót felváltotta az önkéntes egyházi hozzájárulás, az áldozatkészség a negyedére esett vissza. A Nőegylet, az Ifjúsági Egyesület rendezzenek ünnepélyeket, a harangozók induljanak el házról házra adományokat gyűjteni, javasolta egy presbiteri gyűlésen Gyöngyösi Vilmos.

Aszomorú valóság az volt, hogy a régi egyházfenntartók alól kicsúszott a talaj, őket is megfosztották vagyonuktól, az egyházközség 200 holdnál több földjét elvesztette, ami jelentősen hozzájárult működésének korlátozásához. 1951-re oda- jutott az Orosházi Evangélikus Egyház- község, hogy már a lelkészek megélheté- sének biztosítása is komoly fejtörést oko- zott. Bár az elvégzett munka mai szem- mel nézve is dicséretes, hiszen 168 ke- resztel mellett 63 esküvőről és 135 kon- firmandusról adnak számot a jelentések.

Gyöngyösi Vilmos bizonyára vissza- vágyott a fővárosba, hiszen Fürst Ervin igazgatólelkész bejelentette a presbitéri- umnak, hogy 1952. április 12-én levelet kapott, amelyben Gyöngyösi nagytiszte- letű úr közölte, hogy lemond orosházi ál- lásáról, mivel a budapest-fasori gyüleke- zet lelkészévé választotta. A jegyző- könyvből olvashatjuk, hogy szolgatársa, Horémusz Pál „testvéri szeretettől átha- tott beszéddel búcsúztatta”. Tehát nem egészen négy esztendő után Gyöngyösi Vilmos visszament a fővárosba, ahol 1954–1955-ben esperesi tisztséget is viselt. 1957-ben német származására hivatkoz- va kérte Martin Niemöllert, a Német Pro- testáns Egyházak Tanácsának helyettes elnökét, aki a külügyekkel foglalkozott, hogy a Hessen és nassauai evangélikus gyülekezetbe mehessen. Az állami szer- vek 1958-ban engedélyezték azt, hogy ő és családja a Német Szövetségi Köztársá-

ságba távozhasson. 1963-ig a Frankfurt am Main-i Háromkirályok barokk tem- plom lelkésze volt, majd 10 esztendeig a pályaudvari negyedben található Fehér- asszony templomban szolgált, 1978-tól kórházi lelkész lett. Gyöngyösitől szár- mazik a 17. századi énekszerző, Pécseli Király Imre: *Paradicsomnak te szép élő fája* című egyházi énekünk német nyersfordí- tása, amelynek énekelhető szövegét Die- ter Trautwein tette le az asztalra. Gyön- gyösi Vilmos nyugdíjas éveit Rüssels- heimban töltötte, ahol 1995. június 9-én halt meg, néhány hónappal 80. születés- napja után. Német nyelvű gyászjelenté- sén az alábbi szép igét magyarul is ki- nyomtatták: „*A te igédben van az én re- ménységem.*” [Zsolt 119,81]

A 34. emlékkő Molnár Imre tanítóra emlékeztet bennünket, s most idézek: *„Míg állok az elárvult tanteremben, elébem tűnik Molnár Imre, a tanító. Szeretettől su- gárzó alakja betölt mindent. Megnyílik ajka, szelíden ömlik róla a szó hitről, reménységről, szeretetről. Majd kicsap a lelkesedés tüze, el- lenállhatatlanul ragad magával és sorra fel- pattannak előttünk a boldog jövendő kapui. Míg így szórja a magot a fejlődő lelkekbe, mennyi gond emészt, hogy azokból jó gyü- mölcs teremhessen! Mily féltő szeretettel ápolta, óvta a reábizottakat, hogy belőlük a jö- vő számára erős törzsek, egyházat és hazát szilárdan együtvé kapcsolódó pillérek fejlődje- nek. Isten és Haza! E két cél lebegett folyton előtte. Ha olykor csüggedés szállta meg, ez adott neki mindig új erőt a küzdelemre”* – szövege róla a legnagyobb elismerés hangján tanítótársa, Zatykó Mihály.

Molnár Imre a Veszprém vármegyei Dabronyban született 1877. november 5-én, Molnár Péter kisbirtokos és Sikos Esz- ter gyermekeként. Szülőfalujában végezte az elemi iskolát, a négy gimnáziumot pedig a soproni líceumban, ahol Kapi Bé- la, a későbbi püspök is osztálytársa volt. Tanítói oklevelet a soproni evangélikus tanítóképzőben szerzett. Az orosházi evangélikus egyházközségnél 1898 szeptem- bere óta működött, mint kántortaní- tó. Tanítói munkája mellett írt verseket és egyházi énekeket, németből fordította Heine dalait. Megírta és önálló kötetben kiadta *A keresztyén egyház rövid története és Az orosházi evangélikus egyház története* cí- mű munkáit. Ez utóbbit a helyi evangéli- kus iskolák is használták. Rovatvezetője és állandó írója volt az Orosházi Evangé- likusok Lapja *Egyháztörténeti képek* című cikksorozatának.

A háború kitörésekor bevonult Nagy- váradra, a 4. honvéd gyalogezredhez. El- ső vonalban harcolt az orosz, majd az olasz fronton, ahol megbetegedett, 1916 márciusában szabadságotlét.

A háború kitörésekor bevonult Nagy- váradra, a 4. honvéd gyalogezredhez. El- ső vonalban harcolt az orosz, majd az olasz fronton, ahol megbetegedett, 1916 márciusában szabadságotlét.

A Torkos Kálmán utcai iskolában taní- totta a 4. osztályos fiúkat. Elődje Csonka János volt, utóda Orbán János. Hosszabb ideig jegyzője volt az egyházközségnek, kétszer választották meg igazgatótanító- nak, iskolájában rendszeresen tartott bib- liaórákat. Sok esztendeig könyvtárosa volt az Orosházi Kaszinónak, három évig szerkesztette az Orosházi Közlönyt, taní- tótársai bizalmából a Békési Evangélikus Egyházmege Tanítóegyesületének alel- nöki tisztségét is viselte.

1922-ben feleségül vette Podsztrelen György tanító lányát, a zongoratanárnő Juliannát (öt még sokan ismertük), gyer- mekük nem született.

1931. február 9-én halt meg tüdőgyul- ladásban, teljesen váratlanul, alig töltötte be 53. születésnapját. Temetésén hatal- mas részvét nyilvánult meg. Mindhárom orosházi lelkész – Kovács Andor, Kálmán Rezső és Horémusz Pál –, valamint Bar- tos Pál szarvasi tanügyi alesperes szolgált búcsúztatásán. Vörös márvány síremléke az Alvégi temetőben máig megtalálható.

Ma Gyöngyösi Vilmos lelkész és Mol- nár Imre tanító emlékkövével gazdagod- tunk. Mindkettőjük neve legyen áldott!

Elhangzott 2011. április 17-én.

KOSZORÚS OSZKÁR

A tanítványok fogadkozása, de más a lényeg

Mt 26,30–35

E lénekelték a zsoldárokat... énekről van szó, de ez azért nem mulató ének, nem Lagzi Lajcsi, hanem zsoldár. Itt elsősorban hálaadás, istenmagasztalás, az egyiptomi rabszolgaságból szabadul- lás emlékére énekeltek, s az ének mindig emelkedettebbé teszi a lelket.

Életem legnagyobb hiányérzete, hogy a zenét csak passzívan élvezem. Hallga-

tom CD-n, a Bartók Rádióban, vagy a Mezzo csatornán, ahol még nézni is le- het... de magam nem merek közösség előtt egyedül énekelni. Pedig a zene és az ének a lélek balzsama, akkor is, ha csak hallgatjuk, de akkor különösen, ha ma- gunk is gyakoroljuk.

A tanítványok emelkedett, ünnepé- lyes hangulatban vannak. Egy nemzet

számára rendkívül fontos saját történel- mének ismerete. Mindenképpen tanul belőle, sőt a legjobban abból, mert vagy siratja a múltját, vagy büszkén meséli gyermekeinek.

A zsidók a mai napig nagyon büszkék arra, hogy az Isten választotta Mózes ve- zetésével lerázták magukról az egyipto- mi rabszolgaság igáját. A megalázó rab-

szolgátság igáját. Mózes 2. könyve erről a forradalmi megszabadulásról beszél, elég részletesen. Izrael népének ez vallási és nemzeti ünnepévé lett a nagy honfoglalás után, amikor Jozsúé (Mózes utódja) segítségével elhelyezkedtek a szentföldön, a hazájukban.

A pászkvacsorán erre emlékezett és emlékezik minden zsidó család, büszkén mesélve el a történetet, hogy Mózes hogyan harcolta ki a fáraónál a megszabadulást, igaz, Isten segítségével, aki a tíz csapással egy kicsit serkentette az egyiptomi fáraó esztét. S ezen a vacsorán a zsidó családokat a mai napig büszkeség tölti el, hogy létszámunkat tekintve kis nép vagyunk, de választottságunk nagy néppé tett minket. A vacsora az öröm, a büszkeség jegyében telik el. Emelkedett a lélek, zeng a zsolttár.

Ebben a hangulatban mennek ki az Olajfák hegyére a tanítványok is Jézussal, lelkükben ott a hála, a büszkeség, a nemzeti öntudat, az emelkedettség, és az ezzel együtt járó jókedv.

És akkor Jézus ezt elrontja. Már az Olajfák hegyén vannak, a hangulat jó, amikor Jézus így szól hozzájuk! Nem a levegőbe, hanem hozzájuk: „Mindnyájan megbotránkoztok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva: megverem a pásztort és elszélednek a nyáj juhjai.” Zakariás prófétát idézi Jézus.

Az ünnepi hangulat kipukkad, és

mint mindig, most is Péter szólal meg először, hevesen tiltakozva: ha mindenki megbotránkozik is benned, én soha... én aztán nem... olyan nincs... erről szó sem lehet.

Eszébe sem juthat, hogy néhány óra múlva a főpap udvarában háromszorosan tagadja meg Jézust. Akkor sem hiszi el, amikor Jézus ezt mondja neki a szent pillanatban: Bizony mondom neked, a kakas előtt háromszor tagadsz meg engem...

A Bibliámba ezen a helyen – nem tudom, mikor – beírtam egy lakonikus megjegyzést, így függőlegesen, a lap szélére, és van benne némi szomorúság: Jézusnak mindig igaza van. Pedig Péter itt és most a halálra is készen áll, már mondja is válaszként Jézusnak: Ha meg kell is halnom veled, akkor sem tagadlak meg. Nem, nem, soha. A többi tanítvány sem akart lemaradni a hűségnyilatkozatban, róluk csak ennyit olvasunk a szövegben: „ugyanígy beszélt a többi tanítvány is”.

Sopánkodhatunk, hogy milyenek és ilyenek vagyunk. Vagy esetleg mi már nem is fogadkozunk, mert elsőpört bennünket a korszellem. Az ostoba korszellem. S a korszellem gazdája röhög rajtunk. A sok ostoba hitetlen, akik bukácsolnak lefelé a lejtőn, a kárhozat felé. De ne sopánkodjunk, hanem hegyezzük felünket, mert Péter apostol és a többiek

valamit nem hallottak meg. Valami nagyon fontosat. Azt, hogy Jézus már itt kijelenti, hogy „feltámadok”. A megbotránkozást magyarázó zakariási idézet után ez hangzik el: „De miután feltámadtam, előttetek megyek Galileába”. Itt és most csak a lényegem emeljük ki, csupasziúsuk le a jézusi mondatot a legfontosabbra: „feltámadok és előttetek megyek”.

Könyörögjünk azért, hogy mi ne áruljuk el, ne tagadjuk meg, ne vessük meg Jézust, mert annak végzetes vagy végzetes lehet a következménye. Júdás sorsa ismert és riasztó: elment és felakasztotta magát az áruló. Becsavarodott. Öngyilkosságot csak megbomlott elmével lehet elkövetni. Júdás szánalomra méltó, sorából tanulni kellene, hogy mi ne tagadjuk meg, vagy ne áruljuk el Jézust.

S ami a legfontosabb: Jézus feltámadt és előttünk megy. Ezért ma is idézendő híres mondása, amit tizenkét szer olvassunk a Szentírás újszövetségi részében. Tizenkét hónap, tizenkét felszólítás. Kövess engem! Beírtam a Google-ba ezt a felszólítást, csak ezt, hogy „kövess engem” – és tizenkét találat volt!

Az Úr tizenkét szer adta: Kövess engem! Mert Jézus feltámadt és előttünk jár! Ez a lényeg! Minimum havonta egyszer megszólít minket: kövess engem! Ez a lényeg! Ámen!

RIBÁR JÁNOS

Fénysugár-híradó

„Istent dicsérik mindennap,
neved magasztaljuk örökké.”
[Zsolt 44,9]

Nyugdíjasegyesületünk tagjai fontosnak tartják a gyülekezetükhöz való tartozást, igénylik a közösségi életet. Orosháza város és evangélikus egyházunk közönségünk alapításának 267. évfordulójára emlékeztünk a virágvasárnapi istentiszteleten, majd egyháztörténeti emlékparkunkban. Kegyelettel álltunk meg az újonnan elhelyezett két kő előtt, amellyel egy régi lelkészünk és tanítónk emlékét idéztük.

A húsvét előtti nagyhétben nem tartottunk összejöveteleket, lelkileg készülünk a feltámadás ünnepére. Nagypénteken délelőtt áhítattal figyeltük az Evangélikus Hittudományi Egyetem hallgatóinak passiójátékát, akik hitelesen örökítették meg Jézus szenvedését és kereszthalálát.

Nagyszombaton este többen jelen voltunk a templomunkban megtartott fú-

vósenekari hangversenyen. Az idei esztendőben húsvét ünnepe és a városalapítási évforduló egybeesett. Április 24-én délután a város képviselő-testülete templomunkban tartotta meg közgyűlését, ahol kitüntetésekkel nyújtott át dr. Dancsó József polgármester.

A rendszeresen megtartott klubfoglalkozások és az istentiszteletek mellett két

eseményt említünk meg az elmúlt rövid időszakról. Vendégünk volt dr. Soós Tibor belgyógyász és röntgen szakorvos, aki *Időskori betegségek és kezelési lehetőségeik* címmel tartott előadást, diétetikusságot, Éva pedig az *Egészséges táplálkozás és a cukorbetegség megelőzése* címmel tájékoztatta tagjainkat. Sok hasznos tudnivalót tartalmazó előadásait élénk érdeklődés kísérte. Egyesületünk tagjai több kérdést tettek fel, amire a meghívottak készséggel válaszoltak.

Ugyancsak szépszámu érdeklődő jelenlétében tartott vetített képes előadást Koszorús Oszkár *A régi orosházi városkép* címmel, aki évtizedek óta gyűjtögeti az egykori Orosházát ábrázoló képeslapokat és fényképfelvételeket, amelyek megörökítik a már részben lebontott jelentősebb épületeket.

Hamarosan itt van pünkösd, Szentlélek eljövételének ünnepe, az egyház születésnapja. Minden Kedves Olvasónknak áldott pünködsi ünnepeket kívánunk!

KOSZORÚS OSZKÁRNÉ

Lelkészváltás: mérföldkő és zsinórmérték

Meggyőződésem, hogy egy közösség életében mérföldkövet és zsinórmértéket jelent a lelkészváltás.

Mérföldkő, hiszen egy új lelkész mindig új szintet hoz magával, s aki elmegy, az néhány rá jellemző sajátosságot el is visz a közösségből. Néhány dolog átalakul és néhány dolog ugyanúgy – vagy még jobban – megy tovább.

Emellett egy váltás mindig zsinórmérték is, mert le lehet mérni egy közösség érettségét, Krisztushoz és ígéhez kötöttségét.

Nagyon fontos dolog ez, mert ilyenkor kiderül, hogy a távozó lelkész miként végezte szolgálatát. Ha – Isten szemében – jól, akkor a közösség megértette, hogy a lényeg sohasem a lelkész személye, hanem Jézus Krisztus, aki a lelkész személyétől függetlenül élő Úrként jelen van a gyülekezetben.

Pál apostol is erről tett bizonyosságot a Korinthusi levélben: *„Mert úgy határozta, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettéről.”* [1Kor 2,2]

Mindig úgy készültem, hogy egyetlen igehirdetésem se rólam szóljon, hanem arról, Aki elküldött. Nem én vagyok és voltam a fontos a gyülekezet életében, éppen ezért a szolgálatomat mindig megpróbáltam a Pál apostoli alázattal végezni: *„Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta. Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja.”* [1Kor 3,6–7]

Meggyőződésem, hogy Isten a jövőben – a „rég” és új lelkészek által is – növekedést akar a gyülekezetben!

Alapvetően jól éreztem magam Orosházán. Ennek egyik fontos oka az volt, hogy nagyon jó lelkészi közösségben szolgálhattam. Sajnos nagyon ritka, hogy ilyen jó és szeretetteljes kapcsolat van egy több lelkészes helyen, az ott szolgáló lelképásztorok között. Az elmúlt időszakban egyszer sem volt köztünk még egy összezörrenés sem, viszont annál több beszélgetés, egymás segítése, megerősítése.

Különösen igaz ez Ribár János esperes úrra, akinek a szeretetét nagyon is éreztük – remélem, ő is a mi részünkről. Rengeteget tanultam tőle, sokat kaptunk emberileg és lelkiileg a szolgálataiból és a közös beszélgetésekből. Tudom, mennyire sajnálja a távozásunkat, de biztos vagyok benne, hogy a testvéri – „atyai-fiúi” kapcsolat megmarad köztünk.

Ennek ellenére a távozás mellett döntöttünk, s ez nem személyek miatt történt. Akik jól ismernek, tudják, hogy legalább egy esztendeje nem éreztem magam a helyemen Orosházán. Ezt nem magánemberként, hanem lelkészként éreztem. Nem többre vagy jobbra vágytam – ilyen soha nem volt bennem, nem vonzottak címek és rangok – hanem másra, olyan területre, amely jobban illik a személyiségemhez, ahol jobban meg tudom valósítani azokat az elképzeléseimet, amiket 21. századi lelkészként helyesnek tartok.

Ebben a helyzetben érkezett egy váratlan hívás Budapestről: egy most induló, közel 800 gyermeket és 100 pedagógust (dolgozót) alkalmazó oktatási központ, a pestszentlőrinci Szezhlo Gábor Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium lelkészének hívtak, azzal a feladattal, hogy alakítsam és formáljam ennek a közösségnek a lelki életét.

Most indul minden, s – Isten ígéjéhez kötött lelkiismerettel – teljes szabadságom van, hogy miként hangzik el az evangélium, miként próbálom meg elérni a fiatalok és a dolgozók szívét. Megtarthatok mindent, amit bármely másik egyházi iskola – akár, amit Orosházán láttam –, de kötöttségek nélkül kezdhetek teljesen új dolgokat is. Nincs tradíció, bátran lehet új utakon elindulni.

Ez óriási feladat és még nagyobb felelősség, hiszen sokan most fognak először találkozni a keresztyénséggel, ezért nem mindegy, hogy miként élük majd meg. Feltett szándékom, hogy az evangéliumot őszintén, határozottan, mai, modern módon vigyem közel hozzájuk.

Az iskolalelkészi szolgálat mellett a Pestszentlőrinc–Pestszentimrei Evangélikus Gyülekezetben is várnak feladatok, Győri Gábor lelkész úr mellett. Külön öröm számomra, hogy nem szakadok el a gyülekezeti lelkészi feladatoktól.

Néhány tárgyalás, megbeszélés és a már elvégzett közös munka alapján látom, hogy egy olyan csapatba megyek, amelyben igazi testvéri közösségben szolgálhatok.

A családom élete is szépen rendeződik: Gabi az új evangélikus iskolában fog főállásban etikát és éneket tanítani, valamint kórust szervezni és vezetni. Flórárt örömmel fogadják egy Budapesthez közeli – a református egyház fenntartásában lévő –, fogyatékosokat ápoló otthonban, így továbbra is gyakran haza tudjuk vinni őt. Laurát és Timit várják az iskoláik. Mindezek mellett 10 év távollét – és folyamatosan 200 kilométer távolság – után közel leszek szüleimhez és testvéreimhez, így sokkal többet tudunk találkozni, mint az utóbbi időben.

Köszönöm mindazok szeretetét, akik támogattak, és persze a kritikákat is, mert azokból még többet tanultam. Kérem a gyülekezetet, hogy fogadja nyitott szeretettel azt, akit az Urísten utánam ide fog küldeni!

Isten áldása legyen a gyülekezet életén!

DEÁK LÁSZLÓ

Elköszönünk

Szeretettel közöljük a testvérekkel, hogy Deák László lelkésztestvérünk utolsó orosházi istentiszteletét 2011. július 3-án, vasárnap 10.00 órai kezdettel tartja az evangélikus templomban. Tekintettel arra, hogy a hónap első vasárnapja, ünnepeljük az oltári szentséget is, azaz úrvacsorai istentisztelet lesz. (rj)

Régi-új igazgatólelkész

Közöljük az Orosházi Harangszó gyülekezeti újság kedves olvasóival, és az egyházközség érdeklődő tagjaival, hogy 2011. június 1-jétől az Orosházi Evangélikus Egyházközség új igazgatólelkésze Ribár János esperes. Az esperesi szolgálat terhe mellett ezt a feladatot az új (rég) igazgatólelkész, e sorok írója, 2012. augusztus 31-éig tölti be, ha Isten engedi. Az igazgatólelkész-váltás oka, hogy Deák László lelkésztestvérünk iskolalelkészi szolgálatot vállalt Pestszentlőrincen, és ezt az új szolgálatát 2011. augusztus 31-én kezdi meg. Deák László lelkész (és családja) életére, valamint szolgálatára az új helyen Isten áldását kérjük. (rj)

Senki ne játsszon az üdvösségével!

Az egyház nem a lelkészek magánügye

Sokféle furcsaság van. Egy-egy gyülekezet életében különösen is. Van örömteli események és sajnos kellemetlen fordulatok. Örömteli, ha szépen sikerülnek és látogatottak az alkalmak, kellemetlen, ha egy szeretett lelkész más-hová távozik. Ám mérhetetlenül veszélyes és már-már szinte sátáni, ha valaki a Krisztus Jézusba vetett hitét lelkésztől teszi függővé.

Ha egy lelkész szubjektív és objektív okok miatt úgy dönt, hogy máshol, más gyülekezetben vagy intézményben szándékozik folytatni a szolgálatát, akkor azt az ittmaradóknak szomorú lélekkel és alázatosan tudomásul kell venni, áldást kell kérni az életére, de a gyülekezetet, Isten nyáját elhagyni nemcsak nem szabad, hanem egyenesen tilos. Vagy ha mégis ez történik, akkor ott alaptalan és komolytalan volt az istenhit. Nem jó fele nézett az illető, mint Péter a vízen járva. Amíg az Úr Jézusra nézett, könnyedén lépkedett a vízen. Amikor a veszélyes hullámokat kezdte látni, azonnal süllyedni kezdett (Mt 14,22kk).

Az egyház Krisztus teste (vö. 1Kor 12), és abban sohasem a lelkész a legfontosabb tag, hanem Krisztus, aki a fő... és az összes többi tagjának tudomásul kell vennie a maga helyét és szerepét a szent test nagy szövetében. Nem a lelkész, de még csak nem is a tisztségviselők a legfontosabbak, hanem egyedül és kizárólag Jézus Krisztus.

Isten egyháztörténelmi módszere, hogy generációnként többször is változnak a lelkészek egy-egy gyülekezetben,

de e változások miatt lázongani és elégedetlenkedni Isten-ellenes véték. Természetesen soha nem könnyű a búcsú, és lelkileg megráz minket minden radikális változás, de egyetlenegy vonatkozásunkat semmiképpen nem befolyásolhatja, méghozzá a Krisztus Jézushoz való viszonyunkat.

Senki ne játsszon az üdvösségével! Ha valaki addig komolyan vette az igehallgatást, a szentségek ünneplését, annak bármilyen változás bekövetkezése után is így kell tennie. Vagy a hite személyhez kötődő luftballonjelenség volt, és akkor nem vezetett volna üdvösséghez, vagy komoly és Szentlélek által ébresztett volt, és akkor semmiféle külső változás nem befolyásolhatja.

Értelmetlen és káros az olyan beszéd, hogy egy gyülekezetben belüli személyi változások után valaki fennhangon azt hirdesse, hogy nem lép be többé a templom kapuján. Érvényesnek tekintjük ilyen esetben az Úr Jézusnak azt a szavát, amely így szólt: *„De mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján: mert szavaid alapján mentenek fel, és szavaid alapján marasztalnak el téged.”* [Mt 12,36–37]

A gyülekezeti élet nem más, mint Isten igéjének rendszeres hallgatása és a szentségekkel való élés rendezett formája. Isten igéjének hallgatása egyúttal az ünnepnap megszentelése, amely Isten parancsa szerint kötelező az üdvösségünk miatt, és a szentséggel (úrvacsora) élés pedig a communio (közösség) átélése

elsősorban Jézus Krisztussal, másodsorban a hitben testvérrel.

Szenteld meg az ünnepnapot! „Emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt!” (2Móz 20,8 – 5Móz 5,12-ben Isten megismétli ezt az igét). Ez a híres és örök modern tízparancsolat harmadik parancsolata, és éppen annyira kötelező és életbevágó, mint a levegővétel. Ahogy levegővétel nélkül meghalunk, Isten parancsolatai nélkül elkárhozunk. Ebből a zsákutcából csak a bűnbocsánat vezet ki bennünket. Az egy nagyon fontos külön fejezet, hogy ha egyszer felfedeztük, hogy vétkezünk Isten szent rendje ellen, akkor Jézus Krisztushoz fordulhatunk bűnbánattal és az őszinte bűnbánatra Krisztus Urunk válasza az, hogy a „te hited megtartott téged.” Jézus gyakran használta ezt a fordulatot, de ez a hit sohasem emberekhez, mindig és kizárólag Hozzá kötődött.

Az egyház és annak részei, vagyis a gyülekezetek sohasem püspökök, lelkészek, felügyelők, tisztségviselők, presbiterek magánügye, hanem egyedül és kizárólag a Szentlélek műve. Ha valaki egy gyülekezet kapcsán emberre néz, és emberi változások miatt kijelenti, hogy nem vesz részt benne tovább, akkor a hite nem élő, Szentlélektől ihletett hit volt, hanem csak divatjelenség, szubjektív függőségben.

Soha nem emberre kell nézni! Egyedül Jézusra! Az Ő keresztyérei! Emberek jönnek és mennek, Isten ügye örök! Senki ne játsszon az üdvösségével!

RIBÁR JÁNOS

Békéscsabán látható az első köztéri Luther-szobor

Evangélikus Élet hetilapunk május 15-ei számában első oldalon olvasható a hír, hogy „Köztéren elsőként Répcelakon: bronz Luther-szobor Vasban”. Ha ez a cím arra vonatkozik, hogy Vas megyében az első köztéri Luther-szoborról van szó, akkor lehet helyes a hír, de ha az egész országra vonatkozik, akkor – sajnos – nem. Ugyanis az első köztéri Luther-szobrot Békéscsabán állították fel az Evangélikus Gimnázium nemes épülete előtt, átlósan szemben az evangélikus kistemplommal. Ezt a mellszobrot, amely méreteit tekintve jóval nagyobb egy emberi mellkasnál, 1998-ban készítette az 1951-es születésű Széri-Varga Géza helyi szobrászművész, akinek az ismertetőjében szerepel is „köztéri művei” felsorolásban ez az alkotás: *Luther Márton* (bronz portré, 1998, Békéscsaba). Akár a ma is élő, több kitüntetéssel, elismeréssel rendelkező szobrászművész maga is tiltakozhatna a hetilapunk címodalán megjelenő téves hír ellen, de bizonyosan nem fogja megtenni. Nekünk kötelező helyette is megszólalni, elmondani, hogy 1998-ban a békéscsabai evangélikus gimnázium akkori igazgatója, Dr. Nánai László idején született meg ez az alkotás, és az említett évben, a ballagás alkalmával került leleplezésre. Ez a nagyméretű szobor hivatalos jegyzékekben is szerepel, tehát nem negligálható a tény, hogy Répcelakon nem az első Luther-szobor került felállításra. A répcelakiak legyenek büszkéek arra, hogy szobrot állítottak Luther Mártonnak, a történelmi tény pedig alázatosan el kell fogadni. Az igazság sosem ünneprontó. Csak alázatra tanít. (rj)

Ifjúsági kirándulás Partiumba

Avagy hogy jutottunk el az Erős várba?

Erős vár a mi Istenünkkel szoktunk köszönni egymásnak mi, evangélikusok. Talán megszokásból nem gondoljuk át, hogy mit is mondunk. Sokszor bele sem gondolunk, hogy ez a köszönés mit fejez ki, milyen nagy biztonságot nyújt számunkra. A mi Istenünk mennyi bajtól óv meg bennünket! A 46. zsoltár szavaiban nagy erő van. Elődeink többször megtapasztalhatták, hogy az ellenség ellen milyen védelmet jelentenek a várfalak. Nem volt egyszerű elfoglalni a várakat, hacsak a bent lévők fel nem adták idő előtt. A régi várak szép megjelenítői a mi hitünknek.

Egy ilyen régi várhoz, az Orosházától 100 km-re lévő Solymos várhoz (más néven solymosi várhoz) kirándultunk. A vár a Maros partján, Aradtól 32 km-re fekszik. Ide egynapos kirándulást szerveztünk 2011. május 14-én, két kisbusszal és egy személygépkocsival.

Az útra eljöttek hittanosok, ifjúsági és felnőtt gyülekezeti tagok. Szülők és nagyszülő is volt közöttünk.

Igeolvasással kezdtük utunkat, az Út-

mutató szerint: „Életem folyton veszélyben van, törvényedről mégsem feledkezem meg.” [Zsolt 119,109]

A 100 km-es utat a határátlépéssel együtt két és fél óra alatt tettük meg. A várról annyit kell tudni, hogy 1272–1275 között emeltette Pál szörényi bán. Az erősség volt magyar, török, német kézen, és most már 91 esztendeje a románok hagyják lassan összedőlni, hogy ne maradjon emlékeztető az 1000 éves magyar múltból.

A várhoz 30 perc alatt értünk fel. Az emelkedő nem volt túlon túl meredek, mert egy 67 éves nagymama is meg tudta mászni. A várból nagyon szép a kilátás. A déli oldal nagyon meredek, hiszen nem messze folyik a Maros. A rémisztő mélység és közöttünk néhol csak pár centi volt a távolság. A fiatalabbakat gyakran kellett figyelmeztetni, hogy nem menjenek túl közel a várfal széléhez.

A rövidke hegyi túra után ebédünket elfogyasztottuk és lementünk a Marospartra, amely mind a mai napig szabályozatlan.

Ezután ellátogattunk a néhány kilométerre lévő Máriaradnára, ahol egy római katolikus kegytemplom áll, amelyet nem rég bazilika rangjára emeltek. Számunkra az ott található kegyesség idegen volt. Evangélikus szemmel a Bibliához ragaszkodva nem elfogadható a szentek tisztelete, de ott az idegenben, az ortodox tengerben ez a templom egy kis magyar szigetként emelkedett ki. Lippán az 150 éves uralomról beszélt nekünk a török bazár megmaradt épülete. A több mint

100 éves vashíd mérnökeink tudását dicséri, hiszen ezt is mi építettük, 1896-ban.

A hazafelé vezető út viszontagságosra sikerült, mert a személykocsival egy kis műszaki probléma adódott, amelyet egy velünk levő, autószerelő végzettséggel is

rendelkező hamar orvosolt. A nagyvárosban, Aradon mégis sikerült szétszakadni a konvojnak, így csak a határon találkozhattunk ismét, de megvártuk egymást, hiszen úgy az igazi a közösség, ha a bajban is segítjük egymást, és nem hagyjuk sorsára a másikat. Mi védhet meg minket: a régi vagy az új technika? Mert hol is a „vár” igazi ereje? Gárdonyi óta tudjuk a választ: a falak ereje nem a kőben van, hanem a védők lelkében.

Mit tanultunk ezen az úton? Magyar történelmet, amelynek tanulsága, hogy össze kell fogni a nehézségben, és támogatni kell egymást az Istenben való bizodalomban, mert csak ez tartja meg az egyént és a közösséget is a történelem viharai közepette.

LACZKI JÁNOS

Nyári programok a leánygyülekezetekben

Az alábbi felsorolásban szerepelnek azon programok, amelyeket a gyülekezet szervez, vagy amelyekre többeket eljuttatunk. Ezen kívül lesznek más alkalmak is, de azokra egyénileg történik a jelentkezés és az eljutás.

1. Szentetornyai hittanos gyermekhét június 27-étől július 1-jéig: az igei vezérfonal a „Gyermekek a Bibliában” téma lesz. A résztvevők többsége halmozottan hátrányos helyzetű cigány gyermek. A tábor bejárás, szállásköltség nincs. A munkatársak között lesz olyan, aki az anyagyülekezetből segít, mint missziós munkatárs, lesz pedagógus segítő, s lesz még helyi segítő, aki 5 éve maga is résztvevő volt. Az igei alkalmak mellett tervezünk kézműves foglalkozást és kirándulást is.
2. Lucfalvi EKE gyermekhét július 10-étől július 15-éig: ide 12 év alatti hittanosokat viszünk.
3. Kardoskúti falunap július 16-án, 10.00 órakor (Az időpont még változhat.) ünnepi ökumenikus istentisztelet a kardoskúti evangélikus templomban.
4. Országos cigánymissziós „Közös asztal”-konferencia Sárszentlőrincen, július 29-étől augusztus 2-áig: ezen a konferencián cigány és nem cigány felnőttek vesznek részt.
5. Piliscsabai EKE ifjúsági csendeshét a junior (12 és 18 év közötti) korosztály számára, augusztus 1-jétől 6-áig.
6. Piliscsabai EKE ifjúsági csendeshét a szenior (18 és 30 év közötti) korosztály számára, augusztus 15-étől 20-áig.
7. Piliscsabai EKE felnőtt hitmélyítő hét augusztus 22-étől 27-éig, hitben járó felnőttek részére.

Sok gyülekezeti fiatal és felnőttet próbálunk eljuttatni ezekre az alkalmakra. Magam is részt veszek majd több rendezvényünkön, de nem tudok mindenhol eljutni, egyéni szolgálati teendők miatt.

LACZKI JÁNOS

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Ballagás a gimnáziumban

Lassan eljött az utolsó hét, az utolsó osztályfőnöki óra, s a ballagás, amikor már nem lehetett nem gondolni a szép emlékekre, a boldog együtt töltött idő mellett az elkövetkező próbákra, melyeket mindenkinek egyedül kell kiállnia. Reméljük, sikerült annyi tudást, tapasztalatot, érényt elraktározni diákjainknak, hogy az elegendő legyen minden megmérettetésben. Számukra eddig ez az iskola volt a kicsiny és a nagyobb emberi közösségek találkozásának színhelye, ahol nem csak a tanítási órák ismeretei formálták őket. Az iskola ennél távolabban készít fel. Átadja a szaktudományok életkorra szabott tárházát. De ennél többet is ad: az intellektuális és érzelmi, lelki erőfeszítésekben megformálódik és tudatosodik a keresztyén értékrend, mely tudja, hogy mi a jó és mi a rossz. Hogy majd évek, évtizedek múlva is – túl az iskola tér- és időbeli határain – biztosan tudjanak választani, s ez kifogyhatatlan lelki tartalék maradjon. Az iskolán keresztül indul a gyermek a nagyobb világ felé: a város és az egyház, a haza és a nagyvilág irányába.

2011. április 30-án 38 maturandus indult így felvértezve evangélikus gimnáziumunkból a nagyobb világ felé:

12/6

Osztályfőnök:
Görbicsné Szente Judit

Ágoston Ádám Gergő
Balogh Roland
Buica Krisztina
Csizmadia Béla
Farkas Ábel László
Gavallér Ákos
Glembóczki Aletta
Gombos Petra
Kis Máté
Kiss Anita
Kovács Petra
Palacsik Kinga

Patai Ádám
Szabó Délia
Tóth Eszter
Tóth Zita
Valaczkai Adrienn Emese

12/4

Osztályfőnök:
Csicseley Szilvia

Albert Attila
Bacsa Bettina Krisztina
Csermák Bettina
Csmela Edit
Dénes Lilla
Gonda Nikolett
Hegyi Violetta
Horváth Tímea
Kovács Adina
Mazurák Zoltán
Nagy Dávid
Nagy Tamás
Oláh Gábor
Pajkó László
Rusznák Edina
Salap Nikolett
Szakál Édua
Sziójyártó Ádám
Tiba Boglárka
Vigyikán Péter
Zsiga Zsolt

A 12. évfolyam diákjai nevében Palacsik Kinga (12/6) búcsúzott:

*Kedves Szüleink, Tanáraink,
Vendégeink, Diáktársaink!*

„Búcsú és köszönés az élet, / Szüntelen utazik a lélek” – szól egy dal. S e napos, esős áprilisi délelőttön eszembe jutnak ezek a szavak. Bizony, mi is továbbutazunk a távoli, ismeretlen jövő felé.

12 évvel ezelőtt léptünk ebbe az iskolába. Tulajdonképpen életünk nagy részét e falak között töltöttük. Minden évben érdeklődéssel néztük a szalagavatós műsorokat, a ballagást, és vártuk ezeknek az eljövételét. Tavaly nagy feladatot teljesítettünk: elballagattuk az akkori tizenkettedikeseket, feldíszítettük az iskolát. Végzős barátainkat komolynak, érettnak láttuk, s reméltük, egy év múlva mi is ilyen felkészültek leszünk, felnövünk az élethez. Most pedig itt állunk a nagy megmérettetés küszöbén, hiszen hétfőtől kezdődik az érettségi vizsgaidőszak.

Mint Ottlik Géza *Iskola a határon* című

művében is kifejti, az iskola egy fordulópont az ember életében, egy bizonyos határ, hiszen fegyelmet és helyállást követel meg a diákoktól. Mi ezt egy barátságos, családi környezetben élhettük meg. Tanárainknak, osztályfőnökeinknek köszönettel és hálával tartozunk. Ők tanítottak meg mindarra, amit most tudunk, ők faragtak embert belőlünk. S nem tudjuk, hogy fejezzük ki hálánkat mindazért,

amit kaptunk tőlük. Köszönettel tartozunk az óvó néniktől kezdve a tanító nénikig mindenkinek, aki az élet alapvető dolgait tanította meg nekünk, mint az írás, olvasás, számolás. Felső tanáraink felkészítettek minket a gimnáziumban ránk váró kötelezettségekre. Az utóbbi 4, illetve 6 év sok munkát hozott. Azért, hogy ezeket véghez tudtuk vinni az iskolát, tanárainkat illeti a köszönet. Hálások vagyunk türelmükért, kitartásukért és tanácsaikért. Csak annyit mondhatunk: köszönjük!

Minden dolog, aminek kezdete van, véget is ér. Elbúcsúozunk hát. S visszagondolva az itt hagyott évekre, a szürke hétköznapiakra is, a kirándulásokra, a sport- és DÖK-napokra, a színházi előadásokra, a versenyekre, a szalagavatóra vagy a szerenádra, szerencsésnek érzem magam, hogy ide járhattam, s gondolom, ezt valamennyi végzős nevében mondhatom, hisz olyan tapasztalatokkal gazdagodtunk, amelyek segítenek majd elindulni életutunkon. Engedjék meg, hogy gondolataimat Szabó Pál soraival zárjam:

*„Eddig csak álmodtunk, terveztünk még,
most valóra válhat minden, ami szép.*

*Az élet, a munka tárt karokkal vár,
s hogy szép lesz-e csak rajtunk áll.”*

Isten velünk, viszontlátásra!

A 11. évfolyam búcsúzóbeszédét Oláh Ágnes (11/4) mondta el:

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Kedves Ballagó Diákok, Tisztelt Tanárok, Szülők és Ünneplő Közösség!

Engedjék meg, hogy Kölcsey Ferenc gondolatával köszöntsem a végzős diákokat, az őket ballagató osztályfőnököket, szülőket, vendégeket, iskolánk valamennyi tagját: *„... nincsen szebb kora az emberiségnek, mint az első ifjúság évei. Azon láncok, melyek akkor köttetnek, nem szakadnak el örökké, mert nem a világban kerestünk még akkor barátokat, hanem a barátainkban leltük fel az egész világot”.*

A mai nap egy ünnep, amit igyekeztünk külsőségekben is megmutatni. Érteket gyűltünk egybe, értetek öltöztettük díszbe az iskolát, nektek szólt a ballagási dal.

Beszédem elején rövidke időutazásra hívlak benneteket, mely során felidéződik bennetek a régmúlt egy fontos eseménye: az iskolában eltöltött első nap. Gondoljátok el, mekkora utat tettetek meg azóta; mi mindent éltet át, tapasztaltatok meg; mennyit formálódott személyiségetek, míg öntudatos nagykorúvá váltatok.

Kicsit irigykedve, mégis féltő szemmel nézünk rátok. Mától egyre inkább magatokra kell támaszkodnotok, új akadályokat kell átlépnetek.

A diákévek alatt igazi közösségé formálódtatok, hisz összekovácsolt benneteket a mindennapok öröme, bánata, a siker és a kudarc, az áhítatok csöndje és az istentiszteletek meghitt pillanata. Az osztálykirándulások hangulata, vidámsága is hozzájárult ahhoz, hogy baráti társasággá váljatok, s a továbbiakban is örömmel gondoljatok egymásra.

Ne feledkeztek meg tehát e szép időszakról, s azokról az emberekről sem, akik nevelni és tanítani akartak benneteket: osztályfőnökeitekről, s tanáraitokról. Bízom abban, hogy Szabó Magda gondolatai rátok is érvényesek: *„Felnőtt önmagam minden sikerét, elért eredményét a családi házon kívül azoknak köszönöm, akik emberre formáltak. Hitet adtak, erőre szoktattak, nem kíméltek, maximális eredményt követeltek (...) büszke magyarrá alakítottak. Hogy ezért valamilyen módon kifejezett hála jár, az már nevelésük következménye.”*

A 11. évfolyam nevében kívánom, hogy életek úgy alakuljon, ahogy szeretnétek! Ne felejtsetek el: bármihez is fogtok, ha hittel teszitek és teljes szívvel, akkor sikerülni fog. Isten áldjon benneteket utatokon, és őrizzen meg titeket az Ő kezében!

Ezután következett az igazgatói köszöntés, amely szólt a tanítványokhoz, a szülőkhöz és a tanárokhoz:

Kedves Tanítványaink!

Amikor az ember életében helyet, életmódot, közösséget változtat, általában kétféle erő vonzásába kerül. Az egyik a megtartás, a múlt szép emlékeivel tartja fogságában. A másik az új, ismeretlen horizontok, kihívások erejével indítja új pályák felé. Most, a ballagás napján, a közös örömben, egymástól való búcsúzásban ne csak visszatekinteni tudjatok az elmúlt évekre, hanem engedjétek életekben munkálkodni Istent, hogy Ő nyisson, Ő mutasson nektek utat, amelyen járnotok lehet és amelyen járnotok kell!

Tudom, vegyes érzelmek vannak most a lelketekben, a szabadság öröme és a várokozás szorongása. Örültök, mert végre megszabadulhattok minden eddigi kötöttségtől. A felelések, a dolgozatok izgalmas emlékekkel szelídültek, éppúgy, mint a csínytevések. Nagyon várjátok már, milyen lesz az a másik élet, ami ezután következik, ahová belépni készültek.

Mit idéz fel bennünk a visszatekintés? Mit kaptatok, mit szereztek az itt eltöltött évek alatt? Kutassátok fel azoknak a napoknak, heteknek az élményét, amikor még csak ismerkedtetek egymással, az iskolával, amelyben ma már oly otthonosan mozogtok. Idézzétek fel, mennyi ismeret és milyen nagy emberi tudás vet körül benneteket! Kedvetek, szorgalmatok, akaratok szerint csiszolódtatok, fényesdtetek magatok is. Reménykedem benne, hogy magatokkal viszitek a tudás, a tanulás, a szorgalmas munka tiszteletét és a tudományok iránti alázatot.

Jó visszagondolni a kezdetekre, amikor ismerkedtetek egymással, az iskolával, próbára tettétek tanáraitok türelmét, szeretetét, megértését, szigorát.

4, 6, 12 év! Van, akit a felnőtté válás évei, másokat egész gyermekkoruk ideköt annak minden örömeivel és gyötrelmével. Az évek múlásával egyesek lemorzsolódtak, de a többség vette az akadályokat. Most itt vagyunk, együtt: mégis sikerült! Ám még van miért küzdeni, hátra van az érettségi.

Ez a rövid hét a búcsúzás hete. Búcsúztatok szerenáddal az osztályfőnök-

tól, a tanáraitoktól, vidám ballagással a diáktársaktól, az óvodásoktól. A mai nap a legnehezebb. Tudom, milyen nehéz az osztályfőnök számára az utolsó csengőszó előtti néhány perc, amikor végignézi az osztályán, és eszébe jut, hogy milyenek is voltak diákjai 6, 4 vagy 2 esztendővel ezelőtt, mennyit változtak, mit ért el velük az évek során. Ilyenkor szokta elfelejteni a rossz emlékeket, a dorgálásokat, és ezek az utolsó percek, amikor még néhány kedves, biztató szó erejéig csak ő van és az osztálya.

Kedves Szülők!

Önök 4 vagy 12 évvel ezelőtt azzal a szándékkal bízták ránk a gyermekeiket, hogy a keresztyén értékekkel gyarapítsuk ismereteiket és segítsük jellemük és személyiségük kibontakozását. Magam és kollégáim nevében elmondhatom, hogy legjobb tudásunk szerint arra törekedtünk, hogy közreműködésünkkel el-sajátítsák azt a krisztusi alapokon nyugvó tudást és világlátást, amelyre épülhet az életük. Ma visszaadjuk Önöknek immár felnőtté vált gyermekeiket. Köszönjük, hogy megértették és támogatták az iskola nevelőmunkáját. Úgy érzem, hogy azért, amilyenek lettek ezek a fiatalok, s amilyen lesz az életük, abban közös a felelősségünk.

Az iskola hagyományait követve megköszönöm különösen sok és szívesen végzett szolgálatát, bizalmát, hűségét, az osztályfőnöki nevelőmunka segítségét Kisné Károlyi Mariannának (12/6), Tibáné Hamvasi Zsuzsannának (12/4), valamint Albert Ferencnének a Szülői Választmányban végzett szolgálatát.

Kedves 12/4!

„Ilyenek voltunk, és marad egy jel, / Amit itt hagyunk, ha indulni kell.” – énekeltek tegnapelőtt az erkélyem alatt. Megkérdeztem tőletek, mi az a jel, ami itt marad tőletek. „A tablónk! Olyan gyönyörű lett” – hangzott Lilla válasza. Van más is: „Kedves, szeretetreméltó társaság, a maguk erényeivel és persze hibáikkal, változatos érdeklődési körökkel és ugyanilyen változó tanulási kedvvel. Az elmúlt majd' másfél év nagyon gyorsan elrepült, talán azért is, mert jól érzem magam köztük és velük.” Ezeket a szavakat osztályfőnökük mondta rólatok. És most következzen az a felsorolás, ami a legkiválóbb eredményeiteket tartalmazza:

Zsiga Zsolt az Orosházi Kyokushin Karate Szabadidő Kör versenyzője. 14 éve foglalkozik a karatéval, 2009 nyarán vizsgázott az első mesterfokozatára, ezzel ő lett sportága legfiatalabb mestere

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Orosházán. Versenyeredményei alapján a Magyar Junior Kyokushin Karate válogatott tagja. Kiemelkedő sporteredményei: ötszörös korosztályos Magyar Bajnok, a Holland Bajnokság 1. helyezette, Diák-olimpiai Bajnok, az Osztrák Nyílt Bajnokság 1. helyezette. 2010-ben a Fehér J. István és Flór László Örökös Vándordíjat, amely a város legeredményesebb fiatal sportolójának jár, az adományozás elbírá-

lására jogosult bizottság ifj. Zsiga Zsolt részére ítélte oda. A 2011. év is szép sikereket hozott számára. A hollandiai Hágában március 20-án rendezett Nyílt Kyokushin Karate Európa-bajnokságon 1. helyezést ért el. Három héttel később Szentesen, az Utánpótlás és U20-as Karate Európa-bajnokságon aranyérmert szerzett. Sporteredményei mellett az Ordas Lajos Országos Retorikaverseny 2. helyezéssel is büszkélkedhet, melyet 2009-ben ért el.

Horváth Tímea szavalóversenyeken ért el rangos helyezéseket. Kitűnő tanulmányi eredménye szorgalmának, akaratának és céltudatosságának gyümölcse.

Dénes Lilla nagy akaráttal és elszánt-sággal készül jövő életére. Jeles tanulmányi eredménye szép érettségit jelez.

Nagy Tamás nem a tanulásban jeleskedett. Az ő tehetsége abban van, hogy lelkes és másokat is kész lelkesíteni. Jó példa erre a klubban végzett szolgálata.

Kedves 12/6!

Nektek több adatott, többet is várunk-várunk tőletek. Már az idő is több, amit velünk és egymással töltöttetek. 12 éve vagytok egymásnak osztálytársai.

Kérdésemre, hogy ti milyen jelet hagytok magatok után, Adrienn azt mondta: „Itt hagyjuk a testvéreinket.” És valóban: hét családdal nem szakad meg a kapcsolat, ennyi testvért hagytok ránk. De van még más is: 8 nyelvvizsga, 16 előrehozott érettségi, köztük nem egy 90% feletti eredménnyel. A 12. évet 3 tanuló zárja kitűnő eredménnyel: Gombos Petra, Palacsik Kinga és Tóth Eszter.

Ezen kívül még sok-sok versenyen jeleskedtetek:

Balogh Roland BMX országos ifjúsági bajnoki címet szerzett.

Glombóczi Aletta megyei németversenyen „örökös” 2. helyezett, német vers- és prózamondó versenyen 1. és 2. helyen végzett.

Szabó Délia tehetsége a sportban nyilvánult meg: 8 éve kézilabdázik eredményesen.

Tóth Eszter a Tótkomlóson megrendezett Területi Angol Versmondó Versenyen 1. helyezést kapott 2008-ban és 2009-ben. Bibliaismereti Versenyen csapatával több évben ért el 1. helyet.

Palacsik Kinga a Német Kisebbségi Önkormányzat által szervezett szavalóversenyen 2., a Magyar Kultúra Napján megrendezett Kölcsey szavalóversenyen 2. és 3. lett. Az Úr érkezése szavalóversenyen, 2010-ben a Bessenyei Társaság különdíját kapta szép versmondásáért. Több évig játszott színjátszó körben. Számos emlékezetes előadás részese volt, rendszeresen szerepelt az aszódi színjátszó-találkozókon. Orosháza lakossága a városi rendezvények műsorközlőjeként vagy esküvők szavalójaként találkozhatott vele. 2010 nyarán – Gombos Petrával együtt – montenegrói nyaraláson vett részt, melyre az iskola terjesztette fel.

Kedves Érettségire Készülő Diákok!

Tizenegyedikes társatok Szabó Magdát idézte: minden sikert, elért eredményt a családi házon kívül azoknak köszönheted, akik emberré formáltak. Hitet adtak, erőre szoktattak, nem kíméltek, maximális eredményt követeltek. Ezért valamilyen módon kifejezett hála jár.

Kedves Kollégáim, Kedves Lelkészeink!

Tudjuk, hogy a pedagógus munkájának gyümölcse nem egy nyáron ér ki be. A türelem a mi egyik legfőbb erényünk, megvárjuk, míg beérik a gyümölcs. Addig is gyönyörködünk az érésében.

Nehéz, de örömteli feladat volt a ballagó diákokat idáig eljuttatni. Milyen gyorsan eltelt ez a 6 év! A 4 év még gyorsabban. Köszönöm a tartalmas, türelmes, következetes munkát, mindazt a törődést, szeretetet, aggodást, amit a diákok tőletek kaptak. Köszönöm a diákoknak evangélikus hagyományokhoz méltó nevelését, tanítását. Minden kollégám sokat tett azért, hogy a végzős diákok sikerrel vegyék a következő akadályt, az érettségit.

Kedves Fiatalok!

Csodálatos az ember. Benne, általa és érte valósult meg Isten országa. Ehhez kaptatok talentumot. Ebből fakad felelős-

ségetek e teremtett világért és önmagatokért.

Ne sodródjatok el a tömeggel, ne tévedjétek sehova nem vezető utakra. Igenis mondjatok nemet a világ csábításaira, legyen biztos értékrendetek, szilárd akaratotok és céljaitok, ne csak céltalanul lebegjétek a világban. Olyan életet éljétek, amelyben büszkéek vagytok arra, hogy ide járhattatok. Az itt megszerzett tapasztalatok és tudás, megkapott értékrend alapján tudnotok kell döntést hozni, hogy melyik életet válasszátok. Kívánom nektek a helyes döntés bölcsességét, a rátalálás örömet és boldogságát!

Kívánom nektek, hogy a vizsgákon helytálljatok!

A sikeres érettségi vizsgákon túl mit is kívánhatnék még? Azt, hogy tudjátok az Úristentől kapott talentumokat úgy forgatni, hogy azzal önmagatok, szeretteitek, drága magyar hazánk és Jézus Krisztus egyháza javát és jó előmenetelét szolgáljátok.

Augustinus gondolatát fogadjátok még el útravaló gyanánt: „Cselekvő létre kaptam elhívást, olyanra, ami csak nekem szól. Isten tervében van a helyem ezen a földön, amely csak az enyém. Szegény vagyok vagy gazdag, emberek által megvetett vagy megbecsült: egy biztos, Isten ismer engem, nevemen szólít, és én meghallom: itt vagyok!”

Isten áldja meg az iskolánktól búcsúzó fiatalokat, és őrizze meg őket az élet küzdelmeiben, igaz emberségben, az Isten és a felebarátok iránti szeretetben.

Most egyenként szólítalak benneteket. Ajándékot nyújtunk át, melyet a Magyarországi Evangélikus Egyház küld nektek. Varga Gyöngyi Áldáskönyvűt Gáncs Péter elnök-püspök, a Déli Egyházkerület püspöke, Fabinyi Tamás, az Északi Egyházkerület püspöke, Ittész János a Nyugati Egyházkerület püspöke, Pröhle Gergely, országos felügyelő küldi nektek.

A másik ajándék a Luther-rózsa kítűző. Viseljétek ezt büszkén, hirdelve, hogy evangélikus gimnáziumba jártatok!

FEHÉR BORBÁLA
igazgató

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Csendesnap az iskolában

Krisztus mondja: „Az én juhaim hallgatnak az én hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.” [Jn 10,27–28]

2011. április 20-án került sor iskolánkban az immár hagyományosnak mondható csendesnap megrendezésére. Diákok, pedagógusok izgatottan várták a napot, vajon milyen érdekes és tanulságos programban vehetnek majd részt. Hittan-munkaközösségünk már hónapokkal ezelőtt készült a feladat megvalósítására.

Csendesnapunk célja a lelki felkészítés volt az ünnep átélésére. A tanévkezdő és tanévzáró csendesnap helyett az idén a keresztyénség két legnagyobb ünnepe előtt tartottuk meg ezeket a napokat. A tavaszi szünet előtti utolsó tanítási napon Jézus Krisztus kereszthalálának és feltámadásának történetét igyekeztünk a gyermekek számára közel hozni.

A legkisebbek a szomszédos Művé-

szetek Házában (a volt zsinagóga épületében) a Parakletos együttes műsorán vehettek részt, Miklya Zsolt és Miklya Lúzsányi Mónika vezetésével. Az énekeszenés műsor aktív szereplőkké tette a gyermekeket, hiszen a rövid történetek feldolgozása az ő bevonásukkal történt. Jézus szeretetparancsa a gyerekeknek szóló erkölcsi tanításokon keresztül vált élővé a kicsik számára. Vidáman, nagy tapssal köszönték meg a másfélórás előadást.

A felső tagozatos tanulóknak, valamint a gimnazistáknak az iskolában szerveztünk különböző programokat. Az 5–6. osztályosok bibliai témájú vetélkedőn mutatták meg tudásukat, a „Legyen Ön is milliomas” című televíziós játék mintájára, Madarász Géza vezetésével. Nagyon sikeres volt a diákok körében, hiszen játék közben tanulhattak is, sőt „nyerni” is lehetett. A játék után Jézus Krisztus életét, kereszthalálát és feltámadását bemutató filmet tekintettek meg.

Iskolánk legidősebb diákjait Ribár János esperes úr színes, képekkel kísért úti beszámoló segítségével kalauzolta el

gondolatban Jézus szenvedéstörténetének helyszínére, a Szentföldre. Úgy vélem, sikerült átélniük e helyszín jelentőségét, mely napjainkban is vallási központot jelent az egész világ számára. A délelőtti programot a nemrégiben alakult RIT-BAND zenekar zárta, remek hangulatot teremtve az iskola dísztermében.

Ezután közös istentiszteleten vettünk részt a templomban, ahol az Evangélikus Hittudományi Egyetem végzős hallgatói, Dr. Varga Gyöngyi egyetemi lelkész és tanár vezetésével, előadták Jézus passiótörténetét.

A mindnyájunk számára áldásos délelőttel sikerült lelkileg feltöltekezni, s így készülni a feltámadás ünnepére.

„Megáldja mindazokat, akik félik az Urat,
a nagyokat a kicsinyekkel együtt.”
[Zsolt 115,13]

BERTA TÜNDE
hittantanár

Látogatásunk a Paul Gerhard iskolában

Idén májusban – immár második alkalommal – vettünk részt iskolánk tanulóival diákcsereán, amelyben Kahl am Main-i testvériskolánk, a Paul Gerhard iskola volt a partnerünk. Tizenkét gimnazista diákkal vágtunk neki az utazásnak. Német kollégáink kedves ismerősként üdvözöltek bennünket, és néhány nap elteltével a gyerekek is olyan jól összebarátkoztak egymással, mintha régi ismerősök lettek volna.

Ez alkalommal is eseménydús, izgalmas program várt ránk. Sokaknak az első repülés miatt már az utazás is nagyon érdekes volt! Délelőttiünket óralátogatással töltöttük, ahol az általános iskolai órákon kívül a szakiskola gyakorlati óráin is részt vehettünk. A főzőórák és a hittanórák osztatlan sikert arattak!

A városnézés során ismét ellátogatunk a polgármesteri hivatalba, ahol a polgármester szívélyes fogadtatásban részesített bennünket. A helyi nevezetességek után Seligenstadtba vettük az irányt,

ahol a dóm és a bencés szerzetesek páratlan szépségű kertje mellett egy nagy és nagyon finom fagyalaltal kedveskedtek vendéglátóink. A hét további napjain ellátogatunk többek közt Frankfurtba, ahol ez alkalommal az állatkertben tettünk kiadós sétát. Másnap Aschaffenburgba utaztunk, ahol egy római kori ház reprodukciója található. Ezt az épületet I. Lajos bajor király építtette, aki nagyon szerette az antik művészetet, s egy Pompejiben feltárt épület másolata. Nagy élmény volt látni, milyenek lehettek a régi római villák!

A hétvégét mindannyian a vendéglátó családokkal töltöttük, akik fakultatív programokat szerveztek nekünk. Így mi szombaton megismertük Schöllkrippent, és egy kerékpártúrára is vállalkoztunk a környező hegyekbe. Vasárnap Würzburgba utaztunk, ahol a dómban istentiszteleten voltunk, majd egy kiadós séta alkalmával ellátogatunk a város nevezetességeihez.

A hétvége gyorsan elrepült, hétfőn reggel diákjaink egymás szavába vágva mesélték el, hogyan telt a hétvége a családokkal. Az óralátogatás után aznap Michelbachba utaztunk, ahol megmásztuk a Hahnenkamm hegyet. Csodálatos kilátásban volt részünk: a napos időnek hála egészen Frankfurtig el lehetett látni!

A napot egy grillpartival zárjuk, ami egyben a búcsúest is volt. A német családok és kollégák nagyon kellemes, családi hangulatot teremtettek nekünk. Igazán jól éreztük magunkat! Még el sem indultunk haza, de már azt terveztük, mikor és milyen programokkal tudnánk fogadni a német diákokat.

Másnap reggel vonatra szálltunk Kahl am Main állomásán. A búcsú percei nagyon meghatóak voltak: megindító volt látni az egymás nyakába boruló magyar és német diákokat! Októberben folytatása következik!

DÉNES ÉVA

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Véget ért az első Comenius-projekt

Iskolánk először 2009-ben pályázott a Tempus Közalapítvány által kiírt Comenius Iskolai Együttműködések programra, melynek célja, hogy hozzájáruljon az oktatás színvonalának növeléséhez, erősítse annak európai dimenzióit, és hogy segítse a nyelvtanulást. A mi együttműködésünk a következő címet viselte: „Utazás a világörökségek körül”.

A következő országokkal dolgoztunk együtt azon, hogy megmutassuk egymásnak természeti, illetve épített világörökségeinket: Lengyelország, Csehország, Szlovákia, Lettország, Litvánia, Bulgária, Görögország. Mivel nyolc ország nyolc különböző nyelvet vett részt, ezért a német volt a közös kommunikáció nyelve. A projekt kidolgozása alatt a diákcsoportok saját iskolatársaikkal, valamint a külföldi partnercsoportokkal is együtt munkálkodtak, egyeztettek, közben megismerve a külföldi diákok tapasztalatait, ötleteit, módszereit.

Két év alatt 24 diák és 12 tanár jutott el ezekbe az országokba, és manapság már az sem elhanyagolható szempont, hogy mindez ingyen volt a résztvevőknek. Minden alkalommal hat napot töltöttünk a vendéglátó országnál, s minden „házigazda” természetesen azon volt, hogy a

rendelkezésre álló idő alatt a lehető legtöbbet mutassa meg vendégeinek. Így aztán mindig nagyon sokat utaztunk, túráztunk, számos városnéző utat tettünk. Mindenhol ellátogattunk az iskolába, így diákjaink láthatták az adott ország iskoláival a hasonlóságokat és a különbségeket is, és persze találkozhattak a diákokkal. Egy-egy fárasztó nap után mindig jólesett az ismerkedés az adott ország gasztronómiájával is.

A bemutatott prezentációk összefoglalóiból készítettünk egy kiadványt, mely egybefogja a nyolc ország világörökségeit. Ezen kívül készült egy térkép is, amely a nyolc ország által bemutatott városokat, vidékeket ábrázolja. Illetve mindenki összeállított egy listát az egyes világörökségek környékén található olcsó szállás- és étkezési lehetőségekről is, és ezt is megjelentettük, amely nemcsak a résztvevőknek lehet hasznos, de az érdeklődők is találhatnak benne praktikus információkat.

Május első hetében a hazai Comenius-hét keretében egy kis kiállítást rendeztünk be az iskola földszintjén a fotókból és a relikviákból, ezzel is népszerűsítve a programot. Annak a hétnek a zárásaként – több hazai iskolához csatlakozva – pa-

pírsárkányokat eregettek az alsósok. Minden sárkány a projekt valamely elemét jelentette meg.

Összegezve a tapasztalatokat, elmondhatom, hogy eredményes két éven vagyunk túl. Végzős diákjaimat megkérdezve a gimnáziumi élet pozitív élményeiről, mindannyian megemléstettek a Comenius-utazásokat. Minden résztvevő számára maradandó emlék lesz ez a projekt: a diákok idegen nyelvi gyakorlathatettek szert, baráti kapcsolatokat alakítottak ki külföldi diáktársaikkal, és felejtethetlen kulturális és emberi élményekkel gazdagodtak a vendéglátók segítségével. A közös munkában nemcsak a tanulók, de tanáraik is részt vettek, akik így szintén nemzetközi kapcsolatokat építhettek ki és rálátást nyertek a külföldi iskolák szakmai módszereire is.

Hála Istennek, a folytatás sem várat már sokáig magára: ugyanis beadtunk egy újabb pályázatot, amely nagy eséllyel nyertes lesz, így a következő tanévtől, bár angol nyelven és új országokkal ismerkedve, de folytatódik a nemzetközi munka.

CSICSELY SZILVIA
igazgatóhelyettes

Imádságpályázat

A Magyarországi Evangélikus Egyház Gyermekek- és Ifjúsági Osztálya által kiírt téli rajz- és imádságpályázatot tavasszal új követte, „Böjti készülődés és húsvét ünnepe” címen. Öt korcsoportban várták a munkákat mindkét pályázati típusban. Iskolánk diákjai szép eredményeket az imádságpályázaton értek el:

1–2. osztály

3. helyezett: Szabó Attila 2. b

Köszönöm, Jézus, hogy feláldoztad magad értünk, és ezt úgy hálálom meg, hogy a Te utadon járok. Ámen.

3–4. osztály

1. helyezett: Pribojszki Sára 4. a

Húsvéti imádság

Hála neked nagy csodáért, a Fiad feltámadásáért! Kereszthen szenvedett halálával megmentett. Harmadnapon feltá-

madott és mennybe szállott. Köszönöm, hogy feltámadott, engem megváltott. Örülünk, vigadjunk, örökké él a mi Urunk!

3. helyezett: Krccsméri János 3. b

Édes Istenem! Harmadik osztályos kisfiú vagyok. Most volt a születésnapom. Nagyon vártam, de nem akartam 10 éves lenni. Te másként gondoltad, hálás vagyok érte, mert így jó. Időnként szenvedek a korai keléstől, a sok leckétől.

Amikor Te a kereszthen voltál, szenvedésedhez képest ez semmiség. Kissé szeszélyes, hirtelen haragú vagyok. Istenem segíts, hogy ne homokvár legyek, hanem számíthassál rám! Legfőbb parancsod a szeretet. Kérlek, figyelj rám, hogy mindig szeretni tudjak! Szeretnék erős, ügyes, bátor lenni. Istenem, kérlek, vigyázz rám, hiszen megígérted! Istenem, én az állandóságot szeretem, de a világ változik, ezt Te akartad. Kérlek, ne hagyj magamra a nehéz változásokban! Oltalmaz engem!

Báránka-díjas

Vajer Blanka 3. a

Édes Jézus! Az iskolában most azt tanuljuk, hogy Te a kereszthalállal és feltámadásoddal mindnyájunkat megváltottál és megnyitottad előttünk a mennyország kapuját. Add, Uram, olyan életet élhessek, ami méltó erre a nagy ál-

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

dozatra! Segíts, Jézusom, hogy a böjti időszakban jobban figyelhessek Rád és másokra! Segíts, hogy tiszta szívvel készülhessek a húsvétra! Ámen.

5–6. osztály

1. helyezett: Krccméri Blanka 5. b

Istenem! Köszönöm, hogy egyre több éven át vagy velem, velünk az ünnepeken. Tedd, hogy a kicsik szívében ne csak a húsvéti nyúl jöjjön el, a nagyokban meg a locsolkodópénz utáni vágy! Mert mindannyian tudjuk, hogy a húsvét Rólad és feltámadt Fiadról szól. Együtt ünnepelek böjt után a feltámadás és az együttlét öröme. Mert mindig bízunk benned. Ámen.

3. helyezett: Bacsur Fanni 6. b

Istenem, hálát adok Neked, hogy a húsvét előtti negyven nap alatt lehetőséget adsz elcsendesedni és Rád figyelni. Köszönöm, hogy megbocsátottad bűnünket azzal, hogy Fiadat, Jézus Krisztust adtad értünk.

Kérlek, segítsd, hogy mindannyian át tudjuk élni Jézus kereszthalálának történetét és megbecsüljük mindazt, amit adtál nekünk Általa. Ámen.

7–8. osztály

1. helyezett: Hack Dóra 8/6

Istenem! Köszönöm az életem, Mindennapi kenyerem. Köszönöm, hogy bűneimért meghaltál, és harmadnap feltámadtál. Bűneimet elfelejtetted, Életemet megmentetted. Köszönöm, hogy velem vagy. Jöhet bármilyen baj, Megmentesz a halálból. Ott vagy velem mindenhol. Kérlek téged, Istenemet, Bocsásd meg minden vétkemet! Vigyázz rám az utamon! Velem leszel, én tudom.

Velem leszel mindenhol, Szeretsz engem mindenkor. Köszönöm, hogy meghaltál, Bűnbocsánatot adtál. Köszönöm, hogy feltámadsz, A bűneimtől megváltasz. Így a végén Áment mondok, Végy el tőlem minden gondot. Ámen.

2. helyezett: Nagy Dániel 8/6

Drága Uram! Köszönjük, hogy mellettünk voltál, és vigyáztál rám és a családomra. Kérlek, adj erőt a napok túléléséhez. Tudom, hogy szenvedtél a kereszten. Mi is szenvedünk, de a mi szenvedésünk nem ér fel a te bűnhődéseddel. Mert amit te tettél miértünk, az felbecsülhetetlen. Mi még ma sem tudjuk sokszor meghálálni neked, amit tettél értünk. És kérem Tőled, hogy légy velünk és vigyázz ránk! Ámen.

A helyezést elért pályamunkákon kívül még számos imádság született a GYIO felhívására. Az alábbi imádságok nem részesültek elismerésben, szerzőik nem kaptak díjat. Az ő jutalmuk az, hogy közreadjuk az alkotásaikat, így szolgálhatják az olvasók lelki épülését, gazdagítását.

Kovács Fanni 4. b

Istenem! Aki egyetlen fiadat küldted a világra, hogy megmentsen minket, bűnös embereket. Mikor fiad, Jézus bevonult Jeruzsálembe, és az emberek királyhoz méltóan fogadták, úgy fordultak el tőle nagypénteken. Egyedül maradt, mindenki elfordult tőle, és mindenki azt kiabálta: Feszítsd meg! Feszítsd meg! Meghalt Jézus, leesett kezéről a bűn bilincse. De harmadnapon feltámadt. Megbotránkoztatott a világot és ezt mondták: Tényleg Isten fia volt. Ezt köszönöm neked, jó atyám, ezt, hogy Jézus megváltott engem, mint bűnöst. Köszönöm ezt neked, Istenem!

Nagy Tamás 5. b

Imádat

Imádom áldozatod csodáját, Isten Báránya, Jézusom, aki engedelmes voltál az engedetlenekért, alázatosan szenvedtél az elbizakodottakért. Életedet adtad oda a halálra méltókéért. Önmagadat áldoztad fel értem. Legyen Tiéd az életem, Isten Báránya, Jézusom, hogy meg ne tagadjam magamat, és felvegyem keresztemet, hogy odaadjam az életemet és mentsem a másokét, hogy erősítem a gyengéket. Hadd tanuljak irgalmat a te kereszted alatt! Dicsérlek örökké, Isten Báránya, hogy hordod és elveszed a világ bűnét.

Légy irgalmas és add nekünk békeségedet! Ámen.

Gonda Szabolcs 5. b

Istenünk, kérünk, hogy segíts nekünk! Kérünk Téged, hogy védj meg a gonosztól! Segíts rajtunk, hogy jók legyünk! Kérünk Téged, hogy tégy minket szorgalmassá, figyelmessé, és hogy minden jó legyen! Ámen.

Szí Viktor 5. b és Sebestyén Gábor 5. b

Uram! Egyedül Te ismered nyugtalan szívemet és szétszórt gondolataimat. Atyám, szükségem van Rád erre a napra, hogy nyugalmat találjak, és világosságot nyerjek Nálad. Adj nekem erőt és csendet, hogy figyelni tudjak igédre. Szívem tele van azzal, ami körülöttem történik. Úr Jézus, Te irtsd ki belőlem mindazt, ami zavar és megakadályozza, hogy Rád hallgassak. Tedd szabaddá szívemet, hogy áldjalak és magasztaljalak! Köszönjük, hogy értünk meghaltál és elvetted bűnünket.

Bacsur Zsófi 4. b és Madarász Noémi 4. b

Újjá teremtő kegyelem!

Drága teremtő! Most, hogy feltámadtál, elgondolkodtam azon, lehet, hogy mégis igaz. Igaz, hogy minden ember bűnös. Igaz, hogy Te minden embert szeretsz.

Igaz, hogy a bűnöket igen is meg tudod bocsátani. Igaz, ha bízunk Benned, nem lesz baj.

Te jártál a Golgotán, és a kereszten függve meghaltál az egész világért. Ez emberi ésszel felfoghatatlan. De tudjuk és köszönjük, hogy ezt mind értünk tetted. Ámen.

Maczkó Klaudia 5. a

Én Istenem, köszönöm, hogy megváltottál Fiad halála által! Jézus feltámadása által örök életet nyertem, ahogy mindenki más, aki hisz Őbenne. Add meg, Istenem, hogy ezt az ünnepet teljes szívemből higgyem! Mert a húsvét nem a locsolkodás ünnepe, hanem Jézus feltámadását

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

ünnepeljük. Nagypénteken a kereszten meghalt értünk, mert Ő így akarta. Lezállhatott volna a keresztről, de Ő megváltott minket!

Maczkó Klaudia 5. a

A böjtre negyven napig készülődünk, van, aki nem eszik húst, azonban a böjt lényege nem ez, hanem, hogy valamiről lemondjunk. Jézus megtanított böjtölni tetsileg és lelkiileg! A böjt után egy nagyon nagy ünnep következik: a nagypéntek. Jézus kereszthalála. Köszönöm, Istenem, hogy megtanítottál böjtölni! Ámen.

Varjú Benjámin 5. a

Bocsáss meg!

Urunk, kérlek, bocsáss meg, bevallom bűneimet és elismerem, hogy bűnös vagyok. Vigyázz rám nap mint nap, és ne hagyj, hogy rossz legyek! Ámen.

Páli Sándor Márk 5. a

Isten, áldd meg a magyart jó hittel, bölcséssel, nyújts neki szent kegyelmet! Órizd meg nyugalmunk, segíts nekünk, ó, Istenünk, kérlek, kegyelmezz bűneinkért! Áldj meg minket, Atyánk, hited betölti szívünket, mint felbecsülhetetlen kincs. Imádunk és tisztelünk, Istenünk! Ámen.

Ács Adrienn 8. osztály

Drága Jó Istenem! Köszönöm Neked az életet, és azt, hogy a bűneimet megváltottad ott fent a kereszten. Ezen a napon a Te feltámadásodat ünnepeljük, és Rád emlékezünk. Te voltál az, aki meghalt azért, hogy megváltsd a bűneinket. Hozzád imádkozunk bűneink miatt minden nap, hiszen tudjuk, hogy bűnösök vagyunk. Hozzád fordulunk imádságunkkal, hogy megbocsáss azért, amit elkövetünk. Uram, köszönöm, hogy meghallgattál engem! Ámen.

Varga László 8/6

Segíts meg!

Segíts meg, Uram, hogy ne kelljen az élet súlyos keresztjét cipelni!

Könyörülj rajtam, hogy ne jussak a pokolra, s Jézus Krisztus által bűneim megbocsátassanak!

Segíts meg, Uram, hogy életem neked tetsző legyen, s lelkem hozzád jusson! Ámen.

Gyenge Krisztián 8/6

Urunk, fohászkodunk Hozzád hazánk, szép Magyarország feltámadásáért. Te látod, Urunk, mennyire szenved

népünk. Tudom, Uram, hogy meghallgattad imámat.

Kérlek, őrizd meg engem is, mert én is bűnös vagyok! Tudom, hogy megváltottad bűneimet a kereszten. Ezután feltámadtál. Majd mennybe mentél, és ebben a pillanatban is lenézel rám.

Köszönöm, hogy eddig megőriztél engem és családomat. S bár hazánk sorsa olykor mostoha, ha Isten velünk, ki ellenünk. Ámen.

Horváth Viktória 8/6

Köszönöm, Istenem, hogy vigyáztál rám az elmúlt este, és azt is, hogy vigyázzol a családomra. Valamint azt, hogy most senki nem betegeskedik a szeretteim közül. Köszönöm, hogy az Egyszülött Fiadat adtad bűneinkért. Nem tudom, hogy hol tartana ez a világ, ha nem adod ezt meg nekünk. Az a baj, hogy az emberek többsége nem hiszi ezt el, és csak akkor imádkozik, amikor valamire szüksége van. Tudom, hogy Jézus mennyit szenvedett értünk. Sok ember, aki esetleg valamennyire hisz ebben, semmibe veszi ezt az egészséget, és ugyanúgy rossz ember lesz belőle, mint abból, aki nem hiszi el. Megköszönöm szépen ezt az egészséget, amit értünk tettél, és amit még tenni fogsz. Ámen.

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon...”

Lezárult az óvodába, iskolába, gimnáziumba történő felvételi időszak. A hivatalos eljárás megelőzően az érdeklődő gyermekek és szüleik nyílt napokon ismerkedhettek az intézmény belső világával, hangulatával, értékrendjével, szokásaival, nevelőivel. A megjelentek létszáma következtetni engedett arra, hogy a következő tanévet megfelelő számú beírt tanulóval tudjuk indítani.

Az április végi beiratkozás eredményeként az óvodába 42 kiscsoportos korú kisgyermek nyert felvételt. Az általános iskola két első osztályába 57 nagycsoportos iratkozott be. Az óvodai szakvélemény 9 kisgyermeknek javasolta az óvodában maradást, így a beiratkozott gyermekek száma 49. Az „A” osztály a hagyományokat követve iskolaotthonos rendszerben fog működni, a „B” osztály napközi otthonos formában segíti a gyermekek tanulását. Az első szülői értekezletet május 19-én megtartottuk. Ezen a tanító

nénik játékos, az iskolával, a leendő osztálytársakkal ismerkedő alkalmakra hívták meg a következő tanév elsőseit.

A középiskola 9. évfolyamára, a 9/4 osztályba 21 nyolcadikos diák nyert felvételt a rendes felvételi eljárás során. A pótfelvételi időszakában további 2 tanuló jelezte továbbtanulási szándékát, így az induló létszám 23. Közülük 11 tanulónak nem jelent búcsúzást a közelgő ballagás, mivel az általános iskola után ugyanabban az intézményben folytathatják a tanulmányukat, ahová – többségükben – 8 esztendővel ezelőtt beírtatták őket. A gimnáziumi beiratkozás június 27-én lesz.

Istennek hála, a következő tanévben tehát újabb gyermekeket, fiatalokat taníthatunk, nevelhetünk a címben idézett ige útmutatása szerint. Mit jelent a „neki megfelelő módon”? Azt, hogy olyan módon, ami legjobban illik a gyermek egyedi alkatahoz, képességeihez, Istentől kapott személyiségéhez.

A keresztyén pedagógia gyakran használja a nevelés illusztrálásához a kertész munkáját. Arany János, a Baár-Madas Gimnázium egykori igazgatója „Pedagógiai elképzelések” című írásában így ír erről: „A kertésznek, a gazdának, aki növényt akar nevelni, gondosan meg kell választania a növekedéshez a kellő talajt, az alkalmas gondozási körülményeket és eszközöket, hogy a növény kifejlődjön, megerősödjön, és végül gyümölcsöt hozzon: betöltse elrendelt célját, melynek elérésére a kicsiny magjába foglalt üzenet sarkallta. Ehhez a kertésznek ismernie kell a kiválasztott növényt, tudnia illik, hogy annak mire van szüksége, s igényeit hogyan kell kielégíteni, milyen ártalmak leselkednek rá, és azoktól hogyan kell megvédeni. A tanár, s általa az iskola célja a rábizott gyermekek fejlődését elősegíteni, azaz minden eszközzel közreműködni abban, hogy megtalálják és betöltsék a helyet, amelynek elérésére a bennük

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

szunnyadó tehetségek készítetik őket. E cél megvalósításához az iskolának biztosítania kell az alkalmas munkahelyet, a fejlődés körülményeit, s meg kell változtatnia a nevelés, a tanítás elérhető legjobb módjait és eszközeit, azaz tudnia kell, hogy neveltjének mire van szüksége, és mitől kell őt óvnia. Az iskolának bíznia kell a jövődében, hiszen munkájának nyoma, eredménye több évnyi késedelemmel jelentkezik, ezért messze előre kell néznie ebbe a jövődöbe. Jó, ha nem a naponta fúvó és változó szeleket figyeli, hanem az időjárást. Látnia kell, hogy – miként a növény, ha magasra akar nőni, gyökerét mélyre ereszti – gondos alapozással teremtheti meg neveltje fejlődésének lehetőségét. Féltő, szerető gonddal,

mindennapi rendszerességgel kell életadó nedveket és táplálékot biztosítani neveltjének. Látnia kell a növényt körülvevő és megfojtani kész gyomokat – a környező világ sokféle veszedelmét is, melyek egyenként is, együttesen is neveltjeinek fejlődésére, egészségére, végső soron életére leselkednek. Látnia kell végül, hogy plántálhat és öntözhet, de a növekedést mégsem uralhatja, csak elősegítheti.”

Iskolánk küldetése, hogy a Biblia szellemében, a keresztyéni tanítások szerint a régi orosházi evangélikus gimnázium hagyományaihoz híven, azokat ápolva és gazdagítva kívánja tanulóinkat nevelni.

Nyíltan vállaljuk a felekezeti elkötelezettséget, azonban az ökumenizmust

szem előtt tartva nyitottak vagyunk más egyházak felé is. Az egyház irányítása meghatározza nevelőmunkánkat is. A keresztyén értékrendet szeretnénk gyermekeinkben kialakítani és megerősíteni.

Hisszük, hogy a fiatalok tőlünk kikerülve ép gondolkodású, szilárd erkölcsű felnőttek lesznek, tudnak választani jó és rossz, igaz és nem igaz, helyes és helytelen között. Ezáltal egyházunknak és hazánknak hű és hasznos polgárai lesznek. Számunkra ezt is jelenti ez a gyakran idézett igever: „*Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.*” [Péld 22,6]

FEHÉR BORBÁLA
igazgató

Búcsú az óvodától...

Evangélikus óvodánkban május 27-én került sor a nagycsoportosok ballagására. Díszes virágpompába borult óvodánkban az ünneplőbe öltözött gyermekek éneke, a megható búcsúzóversek és a Credo együttes szolgálata tette emlékezetessé az alkalmat. Az alábbiakban az óvodavezetői köszöntőt olvashatják:

Szeretettel köszöntöm ballagási ünnepélyünk minden kedves résztvevőjét: a ballagó óvodásokat és a szülőket, családtagokat, illetve minden kedves vendégünket, aki jelenlétével megtisztelti ezt az alkalmat.

Kedves Vendégek! A mai napon óvodánk 43 nagycsoportost ballagtat, 43 kisgyermektől veszünk búcsút és engedjük útjukra őket.

Búcsúzógondolataim sorában elsőként szeretném megköszönni a kedves családoknak, hogy annak idején a mi óvodánkat választották gyermekük számára. A család legféltettebb kincse a gyermek. Köszönjük Önöknek azt a megtisztelő bizalmat, hogy legféltettebb kincsüket a gondjainkra bízta. Mi lettünk azok, akik osztozhattunk a családdal a gyermekkor eme páratlanul szép éveinek az örömeiben, szépségeiben, figyelemmel kísérhettük ezeknek a kisgyermeknek a fejlődését, sőt érdemben tehattunk is érte.

„*Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom*” – mondja a Szentírás a Zsoltárok könyvében. Mi is így tekintettünk ezekre a gyermekekre,

mint az Úristen ajándékaira. A gyermek az Istentől kapott élet folytonosságának láncszeme, fejlődő életbimbó, amelyben az Istentől kapott halhatatlan lélek lakik. Minden kisgyermek egy individuum, egyéniség, sajátos tulajdonságokkal, értékekkel, egy-egy drágakő, amit óvodapedagógusaink hitbeli meggyőződéssel és tudatos pedagógiai munkával csiszoltattak, formálgattak. Minden gyermeknek képességeihez mérten igyekeztünk gyarapítani tudását, bővíteni ismereteit, fejlesztetni készségeit, képességeit, felkészíteni az iskolai életmódra. Lelki nevelésükre gondosan odafigyelve igyekeztünk elvetni kicsi szívükben a gyermeki hit apró magvacskáját, és egy harmonikus rendben élve olyan értékeket közvetíteni, amelyekbe talán későbbi életük során is kapaszkodhatnak.

Nem könnyű a mai világban szülőként, pedagógusként gyermeket nevelni.

Mindannyian élő emlékek és példák szeretnénk lenni gyermekeink számára: szeretetben, tisztességben, becsületben, bölcsességben, hogy ez egyben útmutatás is legyen számukra. Ez olyan örökség, amellyel jövőt lehet építeni.

Mindannyian különböző utakat választunk életünkben, de bárhová is megyünk, bárhová is jutunk, magunkkal viszünk egy kis darabkát azokból az emlékekből és személyekből, amik-akik számunkra meghatározóak voltak.

A gyermekeket nevelő-oktató intézmény és a szülői ház öröksége mindannyiunkat kötelez. Az általunk közösen összekészített útravaló batyú az, amely-

ből gyermekünk a későbbiekben táplálkozni tud.

Kedves Szülők, szeretném Önök előtt hangsúlyozni, hogy mi itt az óvodában az Önök jóvoltából számos szép példáját látjuk a harmonikus családi nevelésnek, ami őszinte örömmel tölt el minket.

Hiszen az a közös célunk, hogy a gyermekek nevelése során egymást támogassuk egy azonos értékrend alapján az értékek közvetítésében.

Sajnos nincs ez így minden közösségben.

A társadalom legfőbb értéként a kényelmes fogyasztói életet tünteti fel az emberek előtt. Az a világ, amelyet a reklámok megvalósítandóként élénk festenek, gyermekvilág: játékról, könnyedségről, szórakozásról szól. Ebben a világban gyakran a gyermekeket is ebben a szellemben nevelik. És mert titkon megérik, hogy infantilis világban élnek, a gyermekeket teszik meg benne uralkodónak. Egyre inkább elmosódik, hogy mi az, amit lehet, és mi az, amit nem. Feloldódnak a határok, megszűnik a gyermeknevelés. Ez a fajta liberális gondolkodás sajnos egyes pedagógiai irányzatokban is megjelenik. Ez az, amitől evangélikus egyházai óvodánkban igyekeztünk elhatárolódnak.

A gyermek lelki egyensúlyát a *szeretet* és a *következettség* alapozza meg, és az a *jótevényes korlátokkal* ellátott harmonikus *rend*, amelyben a gyermek él. Hiszen a korlát nemcsak akadályozza a szabad mozgást, hanem biztonságot is ad, sőt meg lehet benne kapaszkodni.

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Arra, hogy ezekre a korlátokra szükség van, és hogy gyermekeinket időnként bizony fegyelmeznünk kell, Isten igéje is figyelmeztet az efezusiakhoz írt levélben: *neveljétek gyermekeiteket az Úr tanítása szerint fegyellemmel és intéssel.*

Kedves Szülők, mi itt, evangélikus egyházi óvodánkban az örök rendre, a Szentírás igazságára és az örök értékekre, a keresztyén erkölcsiségre igyekeztünk nevelni gyermekeinket.

Azt kívánom Önöknek, hogy gyermekeik további nevelésében meg tudják tartani jótékony rendben ezeket az értékeket. Hogy gyermekeik felnőve, ha időnként kibontják az útravaló batyut, becsületet, tisztességet mazsolázzanak belőle és ezt tudják továbbörökíteni a jövő nemzedékének is.

Kedves Szülők, legyen az Önök számára útravaló a Szentírás következő üze-

nete, bölcsessége a Példabeszédek könyvéből: *„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.”*

Köszönjük Önöknek, hogy gondos szülőként segítették nevelőmunkánkat, és ugyanezt a jó szándékot óvónőinktől is elfogadták. Köszönjük a közös felelősségünkben és feladatunkban, a gyermekek nevelésében való együttműködésüket.

Szívből kívánom Önöknek, hogy gyermekeik szeretetteljes nevelésében a jövőben is sok örömet leljenek.

Kedves Ballagó Óvodások! Hozzátok szeretnék szólni néhány gondolattal. Ezen az emlékezetes, szép napon kívánok nektek további boldog, örömteli gyermekkort, szép tanulmányi eredményeket. Kívánom, hogy érezzétek jól magatokat az iskolában és gyűjtsetek sok piros pontot, ötöst. Büszkék vagyunk rátok,

mert tudjuk, hogy talpraesett, ügyes iskolások lesztek. Itt az óvodában pedig mindig szeretettel várunk vissza titeket, óvónénik, dajka nénik és az itt maradó gyerekek. Remélem, hogy mindig szívesen emlékeztek majd vissza az óvodára, és remélem, hogy a sok szép óvodai élmény kedves emlékként megmarad az emlékezetekben. Az Úr Isten áldása kísérjen titeket, gyerekek! Köszönöm szépen!

VAJER TÍMEA
óvodavezető

Óvodai évzárónkra hagyományosan pünkösdhétfőn, a 10.00 órakor kezdődő istentisztelet keretében kerül sor. Az alkalomra szeretettel várunk mindenkit!

Új püspök

A Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület gyülekezeteiben 2011. március 17. és 27. között került sor a püspökválasztásra, és ennek az eredménye: Szemerei János esperes lett az új püspök, aki eddig a Somogy-Zalai egyházmegye esperese és a kaposvári gyülekezet lelkésze volt.

A hír így szólt: a Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület Jelölőbizottsága 2011. április 8-án tartott szavazatszámláló ülésén megállapította, hogy a Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület új püspökére beküldött szavazatok alapján a választás érvényes és eredményes volt. Az eredmények alapján kihírdették, hogy Szemerei János lett az új püspök az egyházkerületben. A leadható szavazatok száma 121 darab volt, ebből mind a 121 szavazatot le is adták. A szavazás során érvénytelen volt 5 darab szavazat, érvényes pedig összesen tehát 116 darab. A másik jelölt, Bence András (Székesfehérvár) automatikusan püspökhelyettes volt a korábbi püspök mellett.

Az új püspök felszentelésére és beiktatására Győrben fog sor kerülni, 2011. június 25-én, 14.00 órai kezdettel.

Akiért hálát adunk...

Jantos István, a Déli Egyházkerület hűségérmese

2005 óta, immár hatodik esztendeje, egyházkerületünk legnagyobb ünnepén, a missziói napon adunk hálát Istennek azokért a szolgatársainkért – lelkészekért és nem lelkészekért –, akiken keresztül az egyház Ura különösen is gazdagon megajándékozott minket. Örülünk, hogy ebben az évben is bőven van mit és kit megköszönnünk. Isten áldása kísérelje további életüket és szolgálatukat!

Gáncs Péter püspök

1942. május 12-én született Orosházán. Érettségi után a kereskedői pályát választotta, és ebben a szakmában képzezte magát tovább. Életére a hűséges kitartás a jellemző. Egyetlen munkahelyen szolgált különböző beosztásokban, negyvenévi éven keresztül.

1969-ben fogadtak egymásnak örök hűséget feleségével, Keresztes Ilonával, az orosházi evangélikus templomban. Két gyermeküket keresztyén hitben nevelték, most pedig öt unokájukért és azok gyermeki hitéért adnak hálát Istennek.

Személyes hitéletét örömmel áldotta és próbákkal formálta az Úr. Súlyos betegségekből Jézusba kapaszkodva épült fel. Egész életében cselekedeteivel tett bizonyosságot megváltó Uráról és egyházához való hűségéről.

1993-tól először presbiterként, majd másodfelügyelőként, 1999 januárjától felügyelőként szolgál az Orosházi Evangélikus Egyházközségben. Műszaki beállítottságát, hozzáértését a felújítások, építkezések során kamatoztatja. Szívén viseli az orosházi gyülekezet intézményeinek sorsát. Részes a szarvasi Benka Gyula Evangélikus Általános Iskola életének is mint az igazgatótanács tagja. Az egyházkerület munkájában küldöttként vesz részt.

Életének vezérigéje: *„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”* [Jel 2,10]

Forrás: Evangélikus Élet

Áldott pünkösdöt kívánunk minden Kedves Olvasónknak!

Prédikáció a fáskamrában

Még első szolgálati helyemen voltam. Tél volt, illetve már a tél vége felé tartottunk, amikor beléptem a fáskamrába, hogy tűzifát hasogassak. Furcsa dolgot tapasztaltam. Úgyanis a tél folyamán, amikor naponta fát vágtam, azokat a darabokat, görcsöket, melyeket nem tudtam felaprítani, félredobtam: majd még nővök, mint a népmesében, majd még erősödök, és akkor újra nekiveselkedek. Így ment ez alkalomról alkalomra, mígnem ezen a nevezetes napon a tűzifából már csak görcsök maradtak. Mit csináljunk, amikor már csak görcsök vannak? Lehangelő látvány, amikor már csak görcsöket látsz. Tűnődtem magamban. Erdemes-e még valamit is csinálni? A görcsök kemények. Nem lehet csak úgy szét hasítani, nem éri meg a fáradságot, és nem is lesz belőlük rendes tűz. Próbálgattam magyarázatokat találni erőtlenségemre. Aztán adtam még egy esélyt magamnak és belevágtam a fejszét az egyik göcsörtös tuskóba. Na, most aztán se ki, se be. Egy darabig ácsorogtam, aztán mentőötletem támadt: elhívom a mestert, segítsen. Nem volt ez alapvetően olyan rossz gondolat, mert a harangozó asztalosmester volt, aki értett a fához, ő majd segít összevágni. Egy fél liter kétszer főzött szilvapálinkát készítettem a fáskamra sarkába, sose lehet tudni alapon, mikor lesz rá szükség, illetve bátortásul, aztán elindultam. Szó nélkül jött, nagyon segítőkészen. Mi a gond? Kérdezte. Nincsenek már csak görcsök. Tártam elé a nagy igazságot. Az is fa. Az is elég. Az is melegít. Ránézett az üvegre. Bólintottam, hogy csak bátran. Elvette az üveget, szájjához emelte. Nekem egy Shakespeare-szonett jutott az eszembe, ahogy hatalmas kortyokkal magába engedte a spirítuszt: „Az vagy nekem, mint testnek a kenyér / Stavaszi zápor fűszere a földnek; / Lelkem miattad örök harcban él...” De a 75. szonett soraiból nem tudtam többet idézni, mert közben megragadta a fejszét, s az egyik ormótlan akácfatuskóba eresztette, olyan erővel, hogy a szilánkok úgy repültek, mintha gyalogsági aknára léptem volna. Hamar fedezékbe is vonultam és néztem, ahogy minden fejszecsapás eredményeként a tuskók engednek, elrepednek, eltörnek, megnyílnak, akár a tavirózsa. Néhány perc után megállt a mester, letette a fejszét, gyöngyöző homlokát megtörölte a kabátujjával, majd ismét beleivott az üvegbe. Most már bátrabban. Amikor kellően feltöltekezett, intett a tőke felé: most maga jön, tiszteletes úr. Rendben. Nézni néztem eddig, ho-

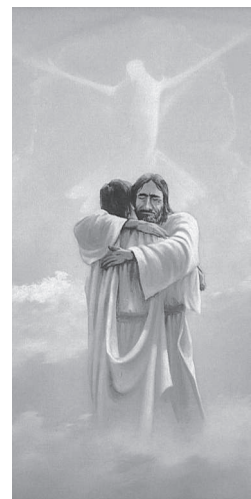
gyan dolgozott a mester, de hát sokszor nem elég nézni a másikat, hogy le tudjuk utánozni. A fejsze már az első suhintásnál beleragadt a görcsbe. A mester szótlanul nézte. Szedje ki! Nem tudom. Próbálja! Adta az utasítást. Próbálok, de nem megy. Hogy nem megy? Fordítsa meg! Maga az erősebb, gyerünk! Nehezen, de valahogy kiszedtem a fejszét az ormótlan és nehéz görcsből. Nem nekem való ez a mesterség! Nem a csudát! Sójajtozott. Fogja azt a fejszét! Na, magyarázta, mielőtt lesújtottam volna: mondok valamit. Mindig a szívére üssön. Aha. Könnyű azt mondani, gondoltam. De hol van a szíve a tuskónak? Itt, ni! Mutatott a tuskó erezetének közepére hiányos ujjkészetével, ahogy ez már megszokott dolog a favágóknál. (Nekem még mind megvan!) Ide kell ütni. Ezt kell eltalálni. Ha a szívét eltalálja, akkor megnyílik. Hátrébb állt, alakja a fáskamraajtóban olyan volt, mint az éppen feltámadott Jézus Krisztusé, aki a fényben áll. Rendben. Sójajtottam megadóan, bár nem sok esélyt adtam magamnak, hogy eredményesebben fogom végezni a munkát, de azért ami tőlem telik, megteszem. Lesújtottam. Beleragadt. A mester türelmesen várt. Nem szólt. Sem azt, hogy jó, sem azt, hogy nem jó. A tizenötödik kudarc után már kezdtem látni a fatuskók szívét. A huszadik után már engedtek a görcsök, repültek a szilánkok. Látszott a munka eredménye. Na, lássa! Ezek a száraz görcsök sokkal jobbak a hagyományos fáknál, mert ezek reggelik tartják a parazsat. Öregek, szárazak, de kemények. Nehezebben alszik ki belőlük a parázs. Némán bólogattam. Mit is lehetett volna erre mondani? Az üres üveget a földre dobta. Fejébe nyomta kucsáját, aztán elégedetten távozott. Na, Isten áldja, tiszteletes! Azzal eltűnt a havas úton. Azóta is eszembe jut ez a tanács, és mint engedelmes diák, amikor egy-egy nehezen hasadó görcsöt kell elhasítanom, elismerésem a fáskamrában tanítottakat, szóról szóra. És a görcsök engednek, megnyílnak. És melegítenek. Este a cserép-kályha valahogy másképpen ontotta melegét. Igen, azt hiszem nem csak hőt sugárzott, hanem melegséget.

HORVÁTH CSABA

MEGTÉRÉS

Egy ifjú gyermekhez
Isten Szent Lelke jött,
Szelíden, esdve kérte őt:
Fogadj be engemet a te szívedbe,
Légy az enyém örökre.
„Nincs időm”,
az ifjú rá így válaszolt,
„Most játszani vágyom,
még gyermek vagyok.
Most nincs időm, Most nincs időm
Akkor jöjj majd el, ha nagy leszek”.
Aztán majd visszajött
a felnött ifjúhoz,
Esdve kérte újra, így szólt:
„A munkás kevés,
oly nagy az aratás,
Jöjj, mert munka vár reád.”
„Hagyj békémet mostan,
én ráérek még,
A bünt és a világot szeretem én,
Ráérek még, ráérek még,
Majd nem sokára, szolgálod leszek.”
Gonddal telt férfi volt,
mikor a Lélek szólt:
„Ne habozz, jöjj, siess még most!
Az idő lejár és te öregszel már,
Még meddig várjak reád?”
„Mind úgy van, de nincs időm
hallgatni rád,
Az életnek gondja
és sok munka vár;
Most nincs időm, most nincs időm,
Ha nem lesz gondom,
hozzád jövök.”
Immár reménytelen,
reszket és kesereg,
Sójajt könnyezve az öreg.
Az élet lejárt,
mindennek vége már,
A halál jön és nem vár.
„A Szent Lélek tőlem
már eltávozott,
Imádkozni nincs erőm,
és nem tudok.
Már nincs időm, nincs több időm,
Jaj! Mi lesz velem, ha meghalok?!”

Nem a temetés az egyházi szolgálat

Hadd temessék a halottak a halottaikat

Néhányan kárörömmel, néhányan riadozva veszik tudomásul hazánknak ezen a vidékén a pogány, illetve a polgári temetések nem alacsony számát. Hazánkban máshol nem, de ezen a szegény Békés megyei vidéken nagy divat a temetéseknek ez a keresztyén kultúrától idegen formája. Kollégák az ország más részeiből mindig csodálkoznak, ha erről hallanak, és csodálkozó értetlenségüknek adnak hangot, hogy akár Nyíregyháza vagy Győr környékén az ilyesmi alig elképzelhető, ha nagy néha elő is fordul. De az tényleg ritkaság.

Elgondolkodva töprengtem, és nem tudtam eldönteni, hogy vajon a mi vidékünk a felvilágosult (egyháztól elszakadó) terület-e, vagy az észak-magyarországi nyíregyházi környék és az osztrákok világához közeli győri terület.

Számunkra természetesen az istenhit, a felvilágosultság, illetve a megvilágosodás (Szentlélek ajándéka), és az ateizmus egy letűnőben levő korszak még itt felejtett szellemi zacca, üledéke. Ennek az istentagadó eszmének a drámai elavultságát jelzi a babonáság, a horoszkópozás, a jóslások, a kártyavetések, a spiritizmus, az asztrológia, valamint a különféle extravagáns szekták előtérbe kerülése. Ezek kivétel nélkül ordító cáfolatai az ateizmusnak, vagyis az istentagadásnak. Amikor ezek a vad szellemi kinövészek ennyire előtérbe kerülnek (vö. spirituális szalon Orosházán, azaz hivatalosan megnyitott jósda), akkor az annak a jele, hogy az istentagadástól unottan elfordultak az emberek, de Jézus Krisztushoz nem találtak oda.

Jézus – temetéssel – nem bízta meg a tanítványait! Szokásjoggá lett az egyházak története során, és sokan azt hiszik, a temetés az egyház speciális feladata. Pedig szó sincs róla! Egyetlen egy bibliai hely sincs, ahol Jézus kiküldte volna a tanítványait temetni. Egyetlen helyen olvasni a temetésről, de az ellenkezőjéről: „Egy másikhoz pedig így szólt: »Kövess engem!« De ő ezt kérte: »Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat.« Jézus így válaszolt neki: »Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát!«” [Lk 9,59–60]

Jézus a következő dolgokkal bízta meg a tanítványait, és azok követőit: hirdessék az evangéliumot (igehirdetés és tanítás együtt), ünnepeljék az oltári szentséget (úrvacsora) és kereszteljenek, valamint egymás terhére hordozzák.

Missziói parancsnak nevezzük a következő bibliai részt a Mt 28-ból: „Jézus hozzájuk lépett, és így szólt: »Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig.«”

Ebben a misszió parancsban nincs szó se temetésről, se esküvőről. Szó van tehát a misszióról, vagyis hogy minél többen legyenek a Jézus-követők, a keresztség szentségéről és Jézus parancsolatainak megtartásáról.

Ha temetést vállalunk, mégis miért tesszük? Szeretetből! Azért is, hogy segítsünk a gyászfeldolgozásban, mert az ősi liturgia az egyik leggyógyítóbb formula a szenvedő lélek számára, könnyebben megy a gyász feldolgozása ilyen módon. De azért is, hogy hirdessük kikerülhetetlen emberi helyzetünket, hogy mindenkinek meg kell jelennie Krisztus ítélőszéke előtt, s van utolsó ítélet, végső zárszámadás. Pál apostol világos szavai: „Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, a szerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár gonoszat.” [2Kor 5,10] Vagyis a még élők figyelmét

hívjuk fel arra, hogy van elszámolás, mindenkinek felelnie kell az életéért. S egyetlen menedékünk a golgotai kereszt: megváltottságunk isteni ajándéka. Mert aki hisz Jézus Krisztusban, mint személyes megváltójában, az személyes békeséggel olvashatja ezeket az igéket: „Bizony, bizony, mondom nektek: aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.” [Jn 5,24] Jézus szavai ezek!

Nem a temetés az egyházi szolgálat. Sőt! A temetés nem is egyházi szolgálat, csak vállalhatjuk abban az esetben, ha valaki mégis azt kéri, hogy egyházi temetés legyen. S akkor mi csak azt vállalhatjuk, amivel az Úr Jézus megbízott bennünket. Útmutatást adni az üdvösség, Isten országa felé. De ha valaki nem szeretne oda kerülni, az örök üdvösségbe, az örök boldogágba, azt tudomásul kell venni, ahogy Isten is szabad akaratot adott az embernek. Ő, Isten csak kér, és nem utasít. „Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, hogy előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!” [5Móz 30,19]

Válaszd hát az életet! Szabad! A halottak pedig temessék a halottaikat.

RIBÁR JÁNOS

Szórni is lehet a hamvakat az Alvégi temetőben

2011. május 14-én, szombaton ökumenikus szertartás keretében felavatásra került az a szóróparcella, amely az Alvégi temető főbejárata mellett – befelé menet a baloldalon – látható.

Ez a temetési mód itt, Orosházán még idegen lehet, bár az ország különböző területein már ismert és elismert temetkezési forma, illetve technika. Előnye, hogy olcsóbb, mint a hagyományos temetés, részben azért is, mert nem szükséges a ravatalozó, és nem kell a sírhelyet időnként újraváltani. Természetesen a temető fenntartására ebben az esetben is szükséges egy összegű fizetést, de összességében jóval kevesebb a temetés bekerülési költsége, mint a hagyományos és koporsós temetés esetében.

Az elhunyt nevét egy kis műanyag táblán, a falon tüntetjük fel. (Réztábla azért nem lehetséges, mert sajnálatos módon azokat esetleg ellopnák a fémgyűjtők.) A szóróparcella technikai megvalósulása az önkormányzattal kötött közszolgálati szerződés keretében készült el. Ez azt jelenti, hogy az önkormányzattól – szerződés szerint – kapott összeg jelentős részét most erre fordítottuk.

Az előnyök mellett hátrány, hogy a jelenleg tető nélküli téren kiszolgáltatottak lehetünk az időjárási viszonyoknak egész szertartás alatt. Feltehetően ezen még majd gondolkodni kell. Egyelőre kíváncsian várjuk, hogy lesz-e igény erre, az állami törvények által már régen előírt, temetési szolgáltatásra.

(rj)

Hírek röviden

Hatodéves

Örömmel közöljük, hogy újra lesz hatodévesünk 2011 őszétől: Varga Diána személyében. Nemcsak abban tér el az eddig megismert hatodévesektől, hogy leányhallgató, hanem abban is, hogy fizikai látása nincsen. Leendő mentoraként több levelet váltottam vele, amiben nagyon kedvesen mutatkozott be, és megtudtam, hogy elsősorban a lelki gondozás érdekl, de zenélni is jól tud. Megfelelő módon kialakítjuk a felkészülési feltételeket, mert a hatodév igazából még tanulást jelent, de már ismerkedni kell a gyakorlati valósággal is. Bátran merem mondani, hogy Var-

ga Diána – levelei alapján – érdekes színpont lesz gyülekezeti életünkben. Köszönjük mindenkinek a segítségét! Szeretnénk, ha Diána minél több gyülekezeti tagunkkal megismerkedhetne, kapcsolatba kerülhetne.

Gyülekezeti újságunk fenntartóihoz

Köszönetet mondunk minden kedves testvérünknek, akik támogatják gyülekezeti újságunkat, mert – ahogy már korábban is jeleztük – ez a szerény gyülekezeti kiadvány addig tud megjelenni, ameddig lesznek olyan adakozók, akik segítik az

évenkénti négy megjelenést (húsvét, pünkösd, munkaév kezdete, karácsony). Továbbra is köszönettel kérjük újságunk anyagi támogatását. Azt is kérjük, hogy olvassák, és ha kell, minimum a családon belül mindenki igyekezzen felhívni a családtagok figyelmét kiadványunkra. Ez is misszió az Úr Jézus parancsa szerint.

Útkeresők

Kérünk mindenkit, kísérvék figyelemmel a helyi, vagyis a városi tévé vallási sorozatát, az „Útkeresők”-et! Igényes szerkesztés jellemző az adásra, amely a helyi stábot dicséri. (rj)

A magyarság

Honnan lehet tudni, hogy magyar vagy? Például... Amikor a paprika legalább olyan fontos, mint a só és bors. Amikor az eljegyzési gyűrűt az ellenkező oldalon viseled. Amikor a vonat még el sem hagyta az állomást, de te már eszed a szendvicset. Amikor van névnapod, de külföldön nem értik, mire jó az. Amikor tudod, hogy minden zseninek vagy híres-

ségnek van magyar kapcsolata, vagy egyszerűen magyar. Amikor gyerekként azért kellett répát enned, hogy jobban tudj fütyülni. Amikor boldog születésnapot kívánva meghúzzák a füledet. Amikor tudod, hogy melyik nemzet adta a legtöbb Nobel-díjast a világnak. Amikor el tudsz beszélgetni idegenekkel intim dolgokról, de felháborodsz, ha az anyagi

helyzetedről érdeklődnek. Amikor 5 percen át is tudsz egy levegővel káromkodni úgy, hogy nem használod ugyanazt a szót kétszer. Amikor magyarul beszélsz a külföldiekhez, de lassabban és hangosabban, hogy „értsék”. Amikor a meséd nem úgy végződik, hogy örökké boldogan éltek, hanem: boldogan éltek, míg meg nem haltak...

Pénzeket rejtett a pusztaföldvári parókia alapköve

A Nyitott templom blogon rendszeresen hírt adnak arról, hogyan zajlik a leégett pusztaföldvári parókia újjáépítése. A napokban a régi alapkövet találták meg: egy üvegedényben maréknyi pénzméretű rejtettek el az ősök az 1860-as évek elején. Már-már mi is azt hittük, hogy nem találunk alapkövet a parókiaépületünk bontásakor – írta László Jenő Csaba. – Aztán egyszer csak, amikor az alapot verték szét a munkások, valami előkerült... Parókia- és gyülekezetépítő eleink bizony megörökítették az építés időpontját. Akkor még nyilvánvalóan nem saválló dobozba, hanem egy üvegedénybe, de az alapba tettek néhány emléket. Nevezetesen egy maréknyi pénzméretű találtunk. Mindegyik az Osztrák-Magyar Monarchia német felirattal ellátott pénze, többségük az 1850-es évekből, néhány 1860-ból való. Sajnos az edény eltört, és az üvegbe rejtett papírlapnak is csak morzsáit találtuk meg, a pénzeket is alaposan meg kell tisztítanunk, de mindez alátámasztani látszik a tényt, hogy az 1860-as évek elején építették a most lebontott épületet. (Forrás: nyitotttemplom.blog.hu)

Az emlékeket a Pusztaföldváron felépülő gyülekezeti centrumban fogják majd elhelyezni a parókiából kimentett vályogtéglával együtt. (Forrás: evangelikus.hu)

Kiegészítő megjegyzés: bizonyára emlékeznek olvasóink, hogy 2010 karácsonya előtt ismeretlen okok miatt tűz ütött ki a pusztaföldvári evangélikus gyülekezet lelkészlakásában, és ennek következtében nagy, többmilliók kár keletkezett. Megkezdődött a helyzet felmérése, és megállapításra került, hogy a pusztá renoválás már nem segítség a bajban, mert az épület nagyon idős, korszerűtlen, rendes alap és szigetelés nélküli, tehát „olcsóbb” lesz újat építeni. A javaslatot az egyház országos vezetősége (püspök, irodaigazgató, országos presbitérium stb.) jóváhagyta, így azonnal megkezdtük az adminisztrációs előkészületet (tervek, engedélyek, pénzforrások). Még mindig reménykedünk abban, hogy az idén, azaz 2011 őszén sikerül új parókiát szentelnünk Pusztaföldváron az evangélikus gyülekezet számára.

(rj)

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Pleskó Józsefné

KERESZTELÉS (3 éven aluli gyermekek)

Nagy Róbert és Györgyi Szilvia fia:
ZÉTÉNY ÁRPÁD 2011. április 3.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

HÁZASSÁGKÖTÉS

Szabó András és Kiss Gabriella 2011. április 30.

ISTEN VEZESSE ÉS IRÁNYÍTSA ŐKET ÉLETÚTJUKON
ÉS SEGÍTSEN MEGTARTANI FOGADALMUKAT!

TEMETÉS (2011. március 25.–2011. május 20.)

özv. Setényi Ferencné (Tóth Ilona Rozália 77) · Sente Sándor (70) · Szabó Mihály (71) · Csonka Pálné (Kondacs Zsuzsanna 85) · Miklós Kálmán (72) · Vetró János Béla (76) · Adorján Lajos (87) · Sitkei János (81) · Gombkötő Sándorné (Szemenyei Ilona 81) · Bubik Eszter Róza (74) · Jeges Mihályné (Szikora Irén 89) · özv. Varga Antalné (Gombkötő Margit 83) · Hajdú Józsefné (Szabó Margit 88)

A VILÁG PEDIG ELMÚLIK [...] DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT
CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ. [1Jn 2,17]

ADOMÁNYOK AZ „OROSHÁZI HARANGSZÓ” ÚJSÁGRA

2011. március 20.–2011. május 16.

Kiss János	3000 Ft
Tóth László (Szeged)	3000 Ft
Dérené Csepregi Klára	1000 Ft
Dér Tamás	1000 Ft
Győri Dani József	2000 Ft
Kiss Mihályné	1000 Ft
Sin Jánosné	1000 Ft
Tompa Pál	2500 Ft
Vári Szabó Lajosné	500 Ft
Gulyás Jánosné (Szeged)	2000 Ft
Vetró Jánosné	1000 Ft
Ádász Ferencné	1000 Ft
Ballai Mihályné	2000 Ft
Dér Jánosné	2000 Ft
Németh Andrásné	2000 Ft
Kovács Mariann	1000 Ft
Éliás Béla	2000 Ft
Nagy Dénesné	1000 Ft
Kiss Ferenc	2000 Ft
Zsíros Ibolya	2000 Ft
Sonkolyos Ibolya	1000 Ft
Nemes Endréné	2000 Ft
Szikora Józsefné	2000 Ft
Papp Vilmosné	2000 Ft
Szabó Józsefné	1000 Ft
Pusztainé Nagy Erzsébet	1000 Ft
Benkő Barna	2000 Ft
Koszó Pálné	2000 Ft
Halupa József	1000 Ft
Verasztó Józsefné	1000 Ft
Berta Sándorné	2000 Ft
Dr. Fehér Dezső (Budapest)	5000 Ft
Dr. Szabó Imre (Zsámbék)	4000 Ft

Gyülekezeti alkalmak nyáron

Istentisztelet

Nyári vasárnapokon, azaz július 1-jétől csak a 10.00 órai istentiszteletre kerül sor. Természetesen a hónap első vasárnapján ünnepeljük az oltári szentséget (úrvacsora).

CSIT

Szeptembertől, az iskolakezdéstől újra folytatjuk a CSIT-et, azaz a Családi Istentiszteletek sorát, mint eddig is, 9 órai kezdettel a György Vilmos-teremben. Köszönetet mondunk a Sámuel csoport tagjainak, akik eddig is aktívan segítettek ezeket a gyermek-istentiszteleti alkalmakat.

RIT

Szeptembertől folytatni szeretnénk a RIT-et, azaz a Reménység Istentiszteletét is. Köszönetet mondunk K. Tóth Lászlónak és az általa vezetett zenészcsoportnak, akik eddig biztosították az istentisztelet könnyűzenei részét.

Reggeli áhítatok

Minden kedden és pénteken reggel 8 órai kezdettel tartunk reggeli áhítat az Útmutató igéi segítségével. Ez az áhítat általában 20 perces alkalom, és a munkatársak mellett szeretettel várunk gyülekezeti tagokat is igehallgatásra.

Fénysugár Nyugdíjas Egyesület

A klub tagjai minden kedden és csütörtökön, 14.00 órai kezdettel találkoznak a gyülekezeti teremben. Keddenként általában 15.00 órától kerül sor áhítatra, az Útmutató igéi alapján.

Istentisztelet csütörtökön

Továbbra is minden csütörtökön megtartjuk az istentiszteletet, de a nyári időszakban is 17.00 órai kezdettel, a résztvevők többségének kérése szerint. Minden harmadik csütörtökön ünnepeljük az oltári szentséget (úrvacsora).

Férfiak sátra

Minden hónap második csütörtökjén, a 17.00 órai istentisztelet után, a férfitestvéreket hívjuk közös beszélgetésre gyülekezeti termünkbe. Júliusban és augusztusban nyári szünet. Szeptember második csütörtökjén újra találkozunk.

Diakóniai csoport

Minden hónap utolsó hétfőjén tartják az összejövetelt, általában 15.00 órai kezdettel. Júliusban és augusztusban elmarad az alkalom, az utolsó találkozóra június 27-én kerül sor, a gyülekezeti teremben. Szeptembertől folytatják tovább a szolgálatot a csoport szorgalmas tagjai.

